

JURNALUL[®]

SF

Nr. 14 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Mihai
HĂULICĂ

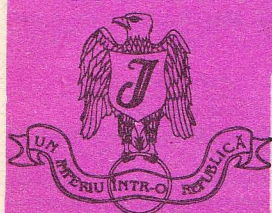
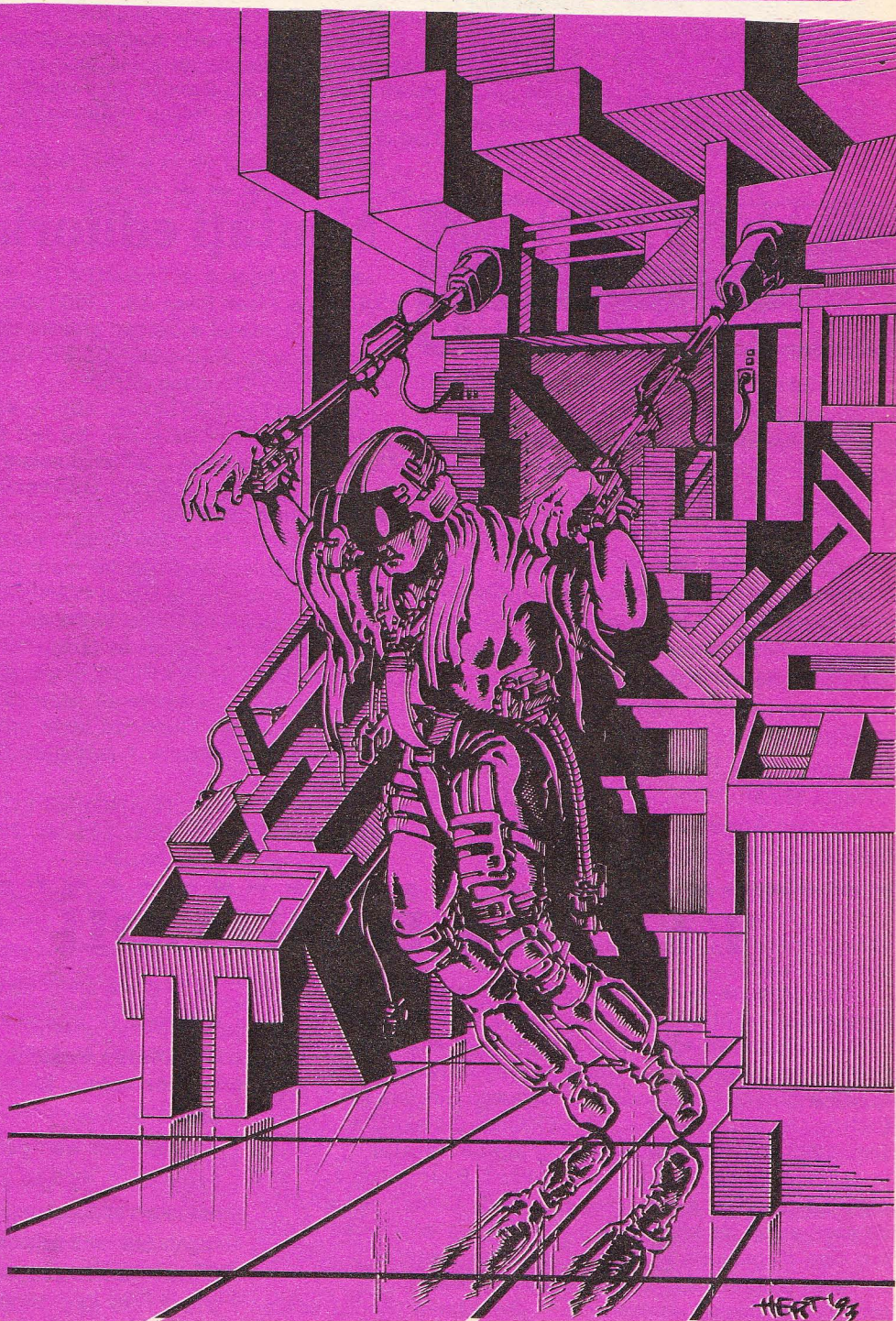
Mihail
GRĂMESCU

Ursula

K. Le GUIN

Mack
REYNOLDS

David
FLORIAN

Primul săptămînal de cultură științifico-fantastică din România

CENACLUL „PLANETAR“

Cenacul de literatură și artă SF „Planetar Science-Fiction“

Înființat pe data de 12 iunie 1992. Ședințele se desfășoară săptăminal, joia, începând cu orele 18, în incinta Observatorului

Astronomic „Amiral Vasile Urseanu”, situat pe Bulevardul Ana Ipătescu. În cadrul lor se abordează tot ceea ce ține de fenomenul SF: creație literară, grafică și pictură SF, critică literară, comentarii pe marginea fenomenelor conexe SF-ului, prelegeri ale unor personalități ale literaturii SF și ale științei

românești. Lunar, se vizionează filme SF.

Cenacul are 102 membri înscriși, dintre care participă la ședințe, în medie, un număr de 35 – 40. Membri de onoare: Horia Aramă, Mihail Grănescu, Mihnea Moisescu, Harald Alexandrescu, Ștefan Ghidoveanu. Președinte: Pavel D. Constantin, vicepreședinte: Codru Păun, secretari: Eduard Pandeale, Adrian Ronai, Victor Toroš.

Activitatea cenaculului

– Apariția a două numere din fanzinul „Planetar Science-Fiction” în cuprinsul cărui s-au publicat producțiile membrilor cenacului. Sînt în pregătire numerele 3 și 4.

– Participarea la cele mai importante manifestări ale fandomului românesc: tabăra de creație „Atlantykron '92”, RomCon '92, Festivalul „Quasar” – Iași, Zilele „Helion” – Timișoara, Conferința ProCon SF '92 – Buzău.

– Prezența în cadrul citorva emisiuni radiofo-

nice (Radio România Tineret, Radio Nova 22) și TV (Știință și imaginație, Club SF).

– Activitatea desfășurată la cenacul a dus la următoarele rezultate, pe plan publicistic: obținerea unei mențiuni la „Atlantykron '92”, povestiri, recenzii și lucrări grafice publicate în ziarul „Universul” și în revistele „Anticipația”, „Star 2001”, „Astronautica”.

Deși foarte tînăr, datorită strînselor relații amicale dintre membri, a vîrstei lor entuziaste, cenacul nostru poate fi considerat, în momentul de față, cel mai activ cenacul de acest gen din Capitală.

În încheiere, oferim adresele la care puteți apela pentru înscrieri și/sau lămuriri suplimentare:

Pavel D. Constantin

str. Prunaru nr. 6, bl. 8, sc. B, ap. 37, sector 1, București.

Păun Codru

Calea Giulești nr. 44, bl. 7, sc. E, ap. 141, sector 6, București.

World SF Romanian Branch

Sîmbătă, 13 martie membrii filialei românești a World SF (Asociația mondială a profesioniștilor) și-a desfășurat cea de-a doua ședință în același cadru primitiv al sediului Fundației „Vladimir Colin”. S-a discutat Raportul despre activitatea fandomului românesc în anul ce-a trecut precum și alte probleme cum ar fi: desfășurarea Romconului din acest an, a Salonului de artă și bandă desenată SF și fantastică și vizita lui Norman Spinrad în România din vara aceasta.

Au participat: Ion Hobana, Mihnea Moisescu, Leonard Oprea, Alexandru Mironov, Mihai Bădescu, Valentin Nicolau, Mihaela Muraru Măndrea, Valerian Stoicescu, Sorin Ștefănescu, Ionuț Bănuță, Emil Bărbulescu, Vlad Ionescu.

Noutăți editoriale

● – MAȘINA ETERNITĂȚII de Marc Cliftonex & Frank Riley; Ed. CRISTIAN; 450 lei, 190 pag. Romanul a cîștigat premiul HUGO pe anul 1955 la WORLD SCIENCE FICTION CONVENTION din Cleveland, SUA.

● – ANTICIPAȚIA Nr. 495 – 496; Ed. ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ SA; 60 lei; 64 pag. Cuprinde ultima parte a „Loteriei solare” de Ph. K. DICK, proze de Silviu Genescu, Mihai Haulică, Oana Durican.

● – CRON 19 (2/1993); infazinul ACSF – ului. Din cuprins: informații (în mare parte deja perimate); o pastilă de Dănuț IVĂNESCU; continuarea serialului de Daniel Walkther.

● – EPION 5: fanzin al Grupului Școlar Industrial „ELECTROMUREȘ”; fanzin aflat în cel de-al treilea an de existență necunoscută de restul fandomului. Cuprinde texte preluate în special din Almanahurile „Anticipația”. 12 pagini, xeroxat.

● – ZIUA REÎNTOARCERII LOR: Poul Anderson; Ed. NEMIRA; 350 lei, 223 pag.; numărul 8 din colecția „Nautilus”.

JURNALUL S.F. SE PREZINTĂ

Marian
MIRESCU

(n.13 august 1956)

Studii – 16
clase. Pasiuni:...
pînă la urmă, una,
banda desenată
(rezultantă a filmu-

lui, picturii și literaturii). „Opera”: risipită prin fanzine, reviste, cărți, almanahuri, sertare, dulapuri, vise. Adică benzi desenate, ilustrații, coperte, traduceri, proză, filme de animație, fotografii, eseuri etc. Ca tot românul! Cum altfel? Nu-mi pot îngădui să fac decît o auto-prezentare „cantitativă”. În prezent, sînt un om normal (într-o epocă originală), dar știu, știu – sînt subiectiv!

Banalități... Așa că: Banda, vă rog!

TABĂRĂ DE STUDII

Între propunerile făcute la Convenția Națională de Science Fiction (Sîngiorz-Băi, 24 – 25 oct. 1992) s-a detașat aceea a organizării în județul Bistrița, în perioada 1 – 10 sept. 1993 a Taberei de studii în science-fiction. Tabăra ar urma să reunească douăzeci de tineri autori de science-fiction care să participe în principal la un program compact de cursuri și seminarii de teorie, sociologie, psihologie și tehnică literară, știință popularizată, domenii conexe

etc. pentru a le ușura sincronizarea culturală cu domeniile amintite. Locul de desfășurare va fi ales între stațiunea Sîngiorz-Băi și Piatra Fîntînele (hotelul Dracula).

Inspectoratul pentru Cultură Bistrița-Năsăud, prin Casa de Cultură Sîngiorz-Băi, va asigura acoperirea cheltuielilor de prezență și activitate ale lectorilor.

Selectarea tinerilor scriitori ar urma să fie făcută de asociațiile specializate (în special FNTSF și ProConSF), dintre cei care s-au remar-

cat în ultimii ani în concursurile naționale și regionale. Pentru participanții cursanți costurile se vor ridica la suma de 35.000 lei/pers.

Instituțiile sau persoanele fizice care doresc să sponsorizeze această acțiune sînt rugate să ne contacteze telefonic la redacție. Tel.: 312.71.35 sau 0990/12.799 Inspectoratul pentru Cultură Bistrița-Năsăud.

Dumitru PRUTEANU L²

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTAET

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef), Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOȘ, Lucian BĂBEANU, Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU (Redactori)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Urmăriți de diavol

de CRISTOPHER FOWLEY

Fowley este un nou scriitor britanic ce pare a se bucura, în propria țară, de un anumit succes. Prin urmare, lectura acestui roman se face din curiozitate.

În Londra se declanșează o „epidemie” de accidente mortale, unul mai bizar ca altul, care face ravagii. Fiul uneia dintre victime, Harry Buckingham, refuzând ipoteza accidentului, începe o anchetă, pentru a descoperi, în final, că toate aceste decese sînt opera aceluiași autor: un puternic businessman, care a găsit modalitatea de a ucide indirect, prin intermediul anticelelor rune satanice, recuperate printr-un suport informatic. Cel sau cea care le citește ajunge să „trăiască” halucinații dintre cele mai îngrozitoare.

Fowley face aluzie, în mai multe rînduri, la secvențe din filmul lui Jaques Tourneur, „Întîlnire cu spaima”. Dovada: romanul său împrumută multe dintre elementele intrigii filmu-

lui amintit. Fowley n-a făcut decît să le transfere în epoca noastră, modernizînd mijloacele utilizate ca runele să acționeze asupra victimelor: ordinatoare, coduri secrete etc. Toate astea nu sînt cu adevărat novatoare.

Dar romanul a fost pus pe roate; dînd înțietate eficacității, Fowley neglijează, din păcate, psihologia personajelor sale, dintre care unele ar fi putut deveni interesante (în primul rînd, businessman-ul satanist). În ceea ce privește atmosfera degajată de filmul lui Tourneur, nu o regăsești sub nici o formă în roman.

Contrar unui Clive Barker, unui Graham Masterton, sau unui Stephen Gallagher, care au reușit să se impună de la primele lor scrieri, Christopher Fowley nu este, pentru moment, o descoperire importantă în domeniu. Să-i așteptăm următorul roman pentru a judeca mai bine!

traducere și adaptare
Ioana MUNTEANU

BIBLIOTECA S. F.

CINE-NEWS

● Capodopera incontestabilă a anilor '80 este filmul „Blade Runner”. Pentru realizarea acestuia, producătorii au fost sponsorizați de numeroase firme și agenții publicitare, ale căror imagini se întîlnesc foarte des, uneori obsesiv, de-a lungul filmului. Cu tot succesul filmului, majoritatea „potențelor firme” prezentate la premiera din 1982, astăzi se zbat în greutăți financiare sau au falimentat. A fost vorba de un blestem sau doar proasta contabilitate?

● Pentru TERMINATOR 1, Arnold a încasat mai puțin de 1 milion de dolari. Pentru TERMINATOR 2, salariul a fost de 12 milioane dolari. Pentru ALIEN,

Sigourney Weaver a primit 30 mii dolari, mai „binișor” a fost cu ALIEN 3, pentru care a primit 3 milioane dolari.

● În USA există un canal de televiziune care emite 24 din 24 de ore SF: SCI-FI CHANNEL...

● TOTAL RECALL a ieșit, la timpul lui, pe piața casetelor video, „înarmat” cu sistemul MACROVISION, cu scopul de a se apăra de copierile pirat: sistemul influențează negativ calitatea copiilor.

● Se aude tot mai des de TERMINATOR 3 care, din surse neoficiale, s-ar părea că va fi TERMINATRIX, cu o femeie terminator. În locul clasicii „încleștări” dintre cyborgi și oameni, s-ar părea că producătorii preferă relația metafizică dintre aceștia.

● Dacă nu știți, alienii au invadat de mult studiourile de film americane: 26 noiembrie 1990, la MATU SHITA (Panasonic - Technic - National) a cumpărat cu 6 miliarde de dolari MGA/UNIVERSAL. În 1989, SONY a achiziționat casa de filme COLUMBIA, iar un american de origine australiană, Rupert Murdoch, studiourile FOX.

Arton NICOLAE

UNE BRÈCHE DANS LE TEMPS
temps tot

Grafică: PIERRE D. LACROIX

Science fiction românesc în Canada

Un fanzin canadian în plină ascensiune, „Tamps Tot”, condus de Christian Martin, și-a deschis paginile science-fictionului românesc. Astfel, în numărul 19 din iulie 1992, a fost publicată traducerea povestirii lui Horia Aramă, Peluza. Și nu este decît un început, Christian Martin fiind cu adevărat deschis spre diferite colaborări. În cele 64 de pagini (format A5) ale sale, „Tamps Tot” cuprinde povestiri, benzi desenate, interviuri, reportaje, articole, grafică, pe scurt - o diversitate de fațete ale imaginației, semnate atît de debutanți, cît și de autori consacrați.

Florin Leodor DĂNILĂ

CARTER, John: eroul ciclului de romane heroici-fantasy de E.R. BURROUGHS, avînd drept cadru de derulare a acțiunii planeta Marte (Barsoom, în limba marțiană).

CASSIOPEEA: constelație din emisfera boreală, cuprinzînd 5 stele strălucitoare dispuse în formă de „W”, ocupînd - aparent - o poziție simetrică față de Steaua Polară. Abordare S.F.: CHARLES DEFONTENAY - „Star ou Psi de Cassiopee”.

CATASTROFĂ (CATACLISM): schimbare violentă și bruscă în natură, care afectează mari suprafețe sau chiar întreaga planetă; poate fi de origine naturală sau rezultat al unui plan sau program de concepție umană ori extraterestră. Literatura S.F. se arată preocupată nu atît de evenimentul în sine, cît de modul în care reacționează individul și colectivitatea /omenirea în momentul critic al producerii catastrofei, precum și, ulterior, în lupta de combatere a consecințelor ce decurg. Principalele tipuri de catastrofe tratate în narațiunile S.F. sînt următoarele:

● *Catastrofe astronomice:* ciocnirea Terrei cu o cometă (H.G. WELLS - „În zilele cometei”), explozia Soarelui, respectiv transformarea sa într-o novă (RICHARD MATHESON - „The Last Day”; ROBERT A. HEINLEIN - „The Year of the Jackpot”), trecerea Pămîntului prin coada gazoasă a unei comete (ARTHUR CONAN DOYLE - „Centura toxică”), coliziunea Soarelui cu alt corp ceresc (H.G. WELLS - „Steaua”), ciocnirea Pămîntului cu un alt astru (EDWIN BALMER & PHILIP WYLIE - „When the Worlds Collide” și „After the Worlds Collide”) sau o altă planetă (FRANCIS CARSAC - „Robinsonii cosmosului”).

TEME ȘI MOTIVE

● *Secetă prelungită:* J.G. BALLARD - „The Burning World” = „The Drought” și JOHN CHRISTOPHER - „The Death of Grass” = „No Blade of Grass”.

● *Cutremure de pămînt aducînd modificări structurale reliefului și condițiilor de mediu:* BEN BOVA - „O mică eroare de calcul” și SAKYO KOMATSU - „Scufundarea Japoniei” (netradus în românește).

● *Inundații catastrofale, potopul universal:* J.G. BALLARD - „The Drowned World”, NOELLE ROGER - „Le nouveau déluge” și ROBERT A. HEINLEIN - „Water Is for Washing”.

● *Vinturi, cicloane și uragane devastatoare:* J.G. BALLARD - „Storm Wind” = „The Wind from Nowhere”.

● *Stoparea bruscă a mișcării de rotație a Pămîntului:* H.G. WELLS - „Omul care putea face minuni”.

● *Rarefierea atmosferei terestre:* A.R. BELEAEV - „Traficantul de aer”.

● *Scăderea temperaturii, pînă la revenirea glaciațiunilor:* DINU MOROIANU - „Polul intangibil”, MICHAEL MOORCOCK - „The Ice Schooner” și G.J. ARNAUD - seria „La Compagnie des Glaces”.

● *Apocalipsul nuclear:* ROBERT MERLE - „Malevil”, RENE BARJAVEL - „Ravage”, NEVIL SHUTE - „On the Beach” și multe, multe altele.

● *Modificarea unghiului de înclinație a axei de rotație a Pămîntului:* JULES VERNE - „Întîmplări neobișnuite”.

● *Scăderea de sub control a unor experiențe genetice (răspîndirea de viruși etc):* STEPHEN KING - „The Stand”.

● *Declanșarea unor molime sau epidemii:* MICHAEL CRICHTON - „Germenul Andromeda”, EDMUND COOPER - „All Fool's Day” etc. În notă umoristică este demnă de menționat povestirea lui H.G. WELLS - „Baccilii furați”.

Mihaela și Cristian IONESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTAET

Director tehnic:

Eustatiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR - tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Marius GROZA

Sorin STOIAN

Corectură:

Corina ROMAN

Montaj offset:

Daniela TOTAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din rețeaua
națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:
Marius TUCĂ

Lacrimi pentru furnică

ar l-am supărat pe tata și m-a bătut atît de rău încît m-am învîrtit jumătate de oră în jurul unui copac. După aceea am descoperit că, de fapt, copacul era umbra mea. Vă dați seama ce bătaie am luat. Dar asta nu-i nimic pe lîngă altele... și toate astea din cauza că eu sînt ultimul copil și pun întrebări și sînt altfel decît ceilalți frați. Altfel decît tata și mama.

Odată am rămas înțepenit în pădure pînă ce o furnică, care se plimba pe sub cămașa mea, a refăcut circuitul defect cu trupul ei. Am plîns pentru ea... ceilalți nu plîng, nu pot să plîngă.

Eu sînt altfel decît ei, nu-mi bag degetele în priză la micul dejun, la prînz și la cină. Nu, mie îmi place să merg prin soare, sînt altfel.

Cristinel NEDEA

Xerox

- Bună ziua!
- Bună ziua! Ce doriți, vă rog?
- Spuneți-mi, ce marcă de copiator folosiți?
- Xerox. Un HC 467.
- Bună sculă! Dar garanție acordați?
- Cinsprezece zile.
- Mda. Primiți și cărți de credit?
- Desigur.
- În cazul ăsta aș dori să-mi faceți și mie o copie.
- Completați întîi acest formular. Cu majuscule.
- Imediat... Poftiți!
- La ce scară doriți copia?
- Unu pe unu.
- Perfect! Acum întindeți-vă aici. Într-un minut va fi gata.

Într-adevăr, un minut mai tîrziu trecătorii au putut observa cum, pe ușa deasupra căreia stătea scris cu litere negre „Xerox” ieșeau un client mulțumit alături de copia sa.

Silviu PAȘOL CONSTANTINESCU

Istorie

NIMIC. Explozie. VIAȚA (?) Existăm! Timpul curge în favoarea noastră. EL ne vizitează. Descoperim multe. Sîntem cei mai tari! Descoperim arma. Nu sîntem cei mai tari. Ei nu ne mai vizitează. Timpul curge în defavoarea noastră. EXPLOZIE! NIMIC...

Traian BĂDULESCU

Motto: „Orice asemănare NU este întîmplătoare”.

Privită din spatele cortinei, sala pare o haită de lupi flămînzi, adușmînșii pradă. O simt. O aștept.

Știe că peste cîteva clipe zeci de mii de oameni vor cădea în extaz, vor urla, vor tremura după cum le va dicta EL... EL. Regele. Îi iubește pe toți, dar nu se poate abține să zîmbească ușor disprețuitor văzîndu-i tunși ca EL, îmbrăcați în tricouri, fuste, pantaloni, chiloți cu numele Lui, purtînd brățări, mînuiși, pălării cu numele Lui, mîncînd din farfurii cu numele Lui, savurînd sucuri cu numele Lui. În același timp, nu poate uita că datorită lor este Regele. E drept că tot din cauza lor nu se poate plimba pe stradă ca un simplu trecător și, oriunde s-ar duce, trebuie să cumpere totul în jur.

Iar acum îl așteaptă. Tremură, palpită de nerăbdare.

Intră brusc pe scenă, printre faldurile cortinei și, fără a le da timp să se dezmeticească, îi învâluie cu vocea lui gravă, catifelată. Orchestra, surprinsă, ratează intrarea, dar nimeni nu observă, nimeni n-are ochi și urechi decît pentru EL. Îi fascinează, îi hipnotizează cu mișcările sale unduitoare de expert în arte marțiale. Sala geme, plînge, urlă, strigă, cîntă cu EL; muzica Lui pătrunde în cele mai dosnice ascunzișuri ale creierului, accelerează pulsul, ridică mii de oameni în picioare, declanșînd o adevărată isterie colectivă. Ritmurile se îndrăcesc, ovațiile se împletesc cu trepidațiile pereților și orgia din sală atinge apogeul. Acum trebuie să arunce eșarfa, care va fi sfîșiată în sute de bucăți de haita de lupi înfometaji, diversiune necesară pentru a-i permite să dispară la ultimele acorduri. Vacarmul îl însoțea pînă la cabină, dar nu revenea niciodată pentru bis. Îi lasă totdeauna copleșiți, dar mereu mai înfometaji, mai însetaji de EL.

Stupoare. În seara asta se întîmplă imposibilul: Regele revine. Ceva mai presus de voința Lui îi întoarce pașii, îi conduce gîndurile. Urlă mai tare decît ei. Îi acoperă:

- Cine sînt eu? Spuneți-mi voi, cine sînt eu?

Și sub privirile îngrozite ale sălii amuțite, Regele se prăbușește, strîngîndu-și spasmodic cămașa în dreptul inimii.

PREMIERĂ

- Fă-mă și pe mine să înțeleg ce se petrece! Lucrăm împreună de cîteva ani buni și poți să-mi numeri pe degete pe cei care știu adevărul. Dar tu ești expertul! Țasta e al treilea și, pentru fiecare, puteam să jur că e perfect. Și totuși, pînă la urmă își dau în petec. Mai grav mi se pare altceva: cu cît sînt mai perfecționați, cu atît scapă mai repede de sub control! Ce justificare poți găsi pentru ultimul? Tipul își virise nonșalant o pipiță sub pat și încerca să facă amor cu ea. Ce s-ar fi întîmplat dacă nu-i descopeream la timp?

- Probabil, nimic deosebit. Individul n-ar fi bănuțat nimic!

- Și dacă ar fi mirosit ceva? Tu n-ai deosebi o femeie adevărată de una de cauciuc?

- În primul rînd EL nu este de cauciuc și în al doilea rînd... Drace! Privește monitorul!

- Ce naiba face? Se întoarce, le spune ceva! Amplifică!

Și atunci, din difuzoare un strigăt disperat le bombardă timpanele: „- Cine sînt eu? Spuneți-mi voi, cine sînt eu?”

- Deconectează-l! Repede, la naiba! Un infarct în plus nu mai contează...

Și degetul se îndreaptă ferm spre buton...

- Mîine se va produce o nouă victorie a medicinei: Regele va fi salvat pentru a patra oară...

Ovidiu - Laurențiu TUDORAN

Sfîrșit și început

Adam, cel care apăsase pe Butonul Roșu, rămăsese singur în Cîmpia Morții. Privi împrejur și văzu că nu mai era nimeni, altul, decît el. El singur și Universul.

Se întoarce către cer și strigă: „O, tu, eternitate / O, tu, imensitate / Așterneți-vă pacea / Pe-acest pămînt lovit!”

Absolutul îl ascultă și opri timpul în loc, restrîns spațiul infinit într-un singur punct, le puse pe toate în geanta specială de lucru și se întoarce acasă, obosit, după o zi lungă de muncă.

„Mîine iar o iau de la capăt”, oftă el.

Cătălin DOGARU

LIPSTICK

Mihai HĂULICĂ

MARȚI. M-am infiltrat printre ei conform procedurii. Cred că n-au observat nimic. Totul curge firesc, într-o normalitate exasperantă. Deocamdată încerc să mă expun cât mai puțin. Metamorfoza e perfectă, dar am nevoie de timp pentru a mă obișnui cu noua înfățișare. Și asimilarea codului de comunicare îmi dă încă de furcă...

LUNI. Am început să plasez rujurile. Se vînd bine... Ca orice marfă din afară. După amiază, prima discuție. Emoție!

Ei se simțeau bine, eu mă simțeam excelent. Lor le era o sete teribilă, mie îmi era o sete excelentă. Ei au vrut foarte mult să mergem la film, eu am vrut excelent. Ei prevedeau că mine va ploua torențial, eu i-am liniștit spunându-le că va ploua doar excelent.

MIERCURI. Dimineață m-am întâlnit cu unul dintre ei. „Ce mai faci?” – l-am întrebat. „Bine” – a răspuns. l-am oferit un ruj. Și l-a trecut peste buze. Am reluat întrebarea: „Ce mai faci?” „Excelent” – veni răspunsul. **Excelenți Așa trebuie...**

Mai târziu am făcut o partidă de popice. El a lansat prima bilă. „Bună” – am zis. „Excelentă” – a replicat el. Am lansat și eu o bilă. „Excelent!” – a exclamat. „Excelent!” – am confirmat.

Apoi el cheamă o nouă bilă. Am lansat și eu o chemare. „Ține tu scorul” – mi-a zis. „Ba, lansează-l tu” – l-am contrazis. „Hai, mai bine, să facem un șah” – s-a răzgîndit el. „Hai să lansăm un șah” – l-am aprobat.

VINERI. Stăteam la masă pe terasa berăriei. Unul din ei s-a apropiat și m-a salutat din virful buzelor colorate: „Lansare excelentă!”. l-am făcut semn să se așeze. „Ce mai faci?” – l-am iscodit. „Excelent! Lansez beri.” – mi-a răspuns. „Hai să lansăm încă două beri excelente” – l-am îndemnat eu. El s-a întors spre chelner și a dat comanda: „Excelente! Două lansate la băiatu’!” Și răspunsul veni uzual: „Lanseazăăă...!” Cît am stat acolo l-am vorbit despre maioneză. L-a despărțire mi-a urât o „excelentare maioneză de lansări”.

DUMINICĂ. Stocul de rujuri s-a diminuat considerabil. Am desființat taraba. E de-ajuns să port cu mine cîteva. Se pare că au început să fabrice și ei. Din ce, nu știu. Am văzut pe cineva, în piață, vînzînd. Striga cît îl ținea gura, conform obiceiului lor: „la ruju’! la lipsticku’! Ruju’ vorbirii excelente! Cine-l folosește poate comunica lansat cu oricine! Cu toată lumea! Cu toate lumile!”

Afacerea merge. Și încă foarte bine. Se vede asta după buzele lor intens colorate.

Seara, în cameră, mă demachiez cu grijă, să nu mi se învîlmășească gîndurile.

LUNI. Străzi pline cu afișe reprezentînd un om cu buze de culoare oferînd rujul unei ființe imaginate, probabil, ca aparținînd unei alte civilizații. Seamănă puțin cu tharsienii...

Simpozion științific. Savanți, o grămadă.

Ei vorbeau despre zbor, eu le-am vorbit despre ciuperci. Ei despre alte civilizații, eu despre ciuperci. Ei despre ruj-contact, eu despre ciuperci. Ei despre... Eu despre... Ei... Eu...

I-AM LĂSAT VORBIND DESPRE CIUPERCİ.

MIERCURI. Cînd am ieșit din casă, portăreasa, o femeie între două vîrste, rujată excesiv, mi-a șoptit confidențial că „peștind înscăunarea globului excelentă smîrc”. Avea perfectă dreptate.

l-am dăruit un ruj și am rămas buni prieteni.

JOI. Azi am discutat despre zăpadă.

SÎMBĂȚĂ. Praf; discuții îndelungate.

DUMINICĂ. M-am odihnit. O merit.

LUNI. Unchi... Nepot.

MARȚI. Oraș.

MIERCURI. Șansă.

JOI. Mirobolant.

VINERI. Viață.

SÎMBĂȚĂ. Parapsihobit.

LUNI. Lipstick.

MARȚI. Lipstick.

MIERCURI. Lipstick.

VINERI. A fost inaugurat primul Institut de Coloristică. S-au primit deja înscrieri pentru teze de doctorat în cromatică paralelă, metacoloristică integrată, psihofiziologia culorii, protocoloristică, mitocromatism dialectic și istoric.

Se lucrează intens la restructurarea manualelor școlare.

LUNI. O zi printre militari. Regulamente, disciplină, ordine, conformism, civism, eroism, datorie,

cinste, onoare...

Fiecare soldat poartă în ranită rujul.

MARȚI. Tinerii, adulții de mîine, veșnicii partizani ai noului, au adoptat culoarea ca modă permanentă: își vopsesc părul, pleoapele, buzele și defilează pașnic, fluturînd rujurile, scandînd: „Nu vrem arme, vrem lipstick!”

MIERCURI. Au fost publicate fotografiile noului drapel al Jocurilor Parapsiholimpice: pe un fond transparent incolor, rujul...

JOI. Au terminat vopsitul clădirilor. Acum sînt toate la fel.

VINERI. Încă din zori o mulțime imensă se îndreaptă spre noul monument al planetei. Pe ceea ce s-ar putea numi acoperiș, statuia gigantică a rujului, învăluită într-un halo tremurător, își trimite irizările colorînd totul: copacii, praful, aerul... O copie de dimensiuni reduse este purtată pe brațe de cîteva oficanți. Ajutorii lor aruncă în stînga și-n dreapta rujuri, în timp ce mulțimea intonează Odele Rujului.

Cîteva nevoiași, cu buzele decolorate, se aruncă în praf după o fărîmă de ruj. Sînt priviți cu simpatie și încurajați. Cei mai norocoși dintre ei, recunoscători, își colorează pe loc buzele, pleoapele, urechile. **EXCELENȚI EXCELENȚI**

SÎMBĂȚĂ. Campanie electorală. Platforme politice, platforme de foraj, platforme... Plate, plate, plate... Fără nici o formă. Dar colorate. Mono.

Au aminat alegerile.

DUMINICĂ. Am găsit în cutia poștală următoarea scrisoare:

„Te lansez excelent. Solarul ciupercă în fața mirobolantului. Fie ca praful parapsihobitant să lanseze zăpada. Lipstick! Lipstick! Lipstick!”

Limbajul lor s-a perfecționat simțitor: aproape că nu mai există.

Totul a funcționat cum era prevăzut.

Lipstick. Ce minunat sună acest cuvînt!

Nava mă așteaptă...

E noapte. Soarele lor a apus de mult. În locul lui, pe cerul înstelat de deasupra, nava se profilează ca un ruj, răspîndind culoarea.

M-am arătat în ovalul porții și strigătele lor m-au umplut de fericire. Mulțimea și-a împins în față reprezentanții și aceștia au cuvîntat: „Excelente! Lansează mirobolantul! Parapsihobitează viața noastră! Lipstick! Lipstick! Excelenți!”

A fost un moment excelent. **Excelenți**

În sfîrșit! Gata. Misiunea terminată. Acum pot să-mi reiau înfățișarea.

Intru în navă. Parcă am și ajuns acasă. Cuplez circuitul MIM și mima Excelentisimului îmi apare mai întîi în CUB, ca imagine, apoi se materializează.

Are buzele colorate. Cam violent, dar îi stă bine. Culoarea îl prinde.

Mă apropiu de El și îi ating mantia în semn de Umilință și Supunere. El mă atinge stabilînd contactul privilegiat. Comunicăm. Îi simt nerăbdarea. Ce altceva ar putea fi aceste vibrații care, prin asonanțele lor, îmi creează și mie o stare de neliniște?

Îi raportez în detaliu desfășurarea misiunii mele. Pare nedumerit. Și gîndul lui, ca un val agresiv, îmi inundă creierul: „Wshaakingkaa...” E rîndul meu să fiu derutat. Îmi face semn spre ruj. Îmi mai aștern un strat de culoare pe buze și-mi reiau raportul, terminînd apoteotic: „Lipstickul parapsihobitant mirobolează!”

„Excelenți!” – vine aprecierea și răsufu ușurat. E mulțumit. Un alt val, mîngîietor de astă dată, mă pătrunde: „Gnr1”.

Mulțumesc cu modestie.

Înainte ca mima Excelentisimului să se dematerializeze, primesc cu recunoștință îndemnul: „Lansează! Lansează! Lansează!”

Holograma dispare la rîndul ei și binefăcătorul meu se materializează pe nava lui.

Singur. Din nou singur.

Mă demachiez, ca de obicei.

Cîteva rujuri zac aruncate într-un colț.

O armă perfectă. Mai mult decît perfectă.

Contactele, reglajele, ecranul...

Constelații întregi, cu civilizațiile lor, mă așteaptă.

SCURT ESEU OBSCUR

Într-o bună zi i se întâmplă să fie oprită de necunoscuți, persoane pe care nu le mai văzuse niciodată mai înainte dar pe care, în urma nenumăratelor confuzii, începuse deja să le învețe.

– Ce mai faci, Sigma?

Sau:

– Noroc, Sigma!

o interpelau necunoscuții.

Evident, nici pe Sigma nu o văzuse niciodată, însă presupunea că trebuie să-i fie atât de asemănătoare încât nimeni nu-și dădea seama că ea și cealaltă nu sînt deloc una și aceeași persoană. Asta, mai la început, o și contraria, și protestase vehement. Era convinsă că necunoscuțiiăștia foloseau o nouă formă de „agățat”, însă, cu timpul, se convinsese că este chiar vorba de o confuzie. De atunci devenise tot mai curioasă de cine era și cum era Sigma asta, atât de asemănătoare ei. Este imposibil ca atunci cînd te cunoaște bine cineva, să te confunde chiar așa, cu neputință de identificat, fiindcă, oricum, există o serie de chestii mărunte, dar semnificative: gesturi, ticuri, haine, manifestări... Luase obiceiul de a-i studia pe cei care o salutau, încercînd să extragă cît mai multe informații despre Sigma cea necunoscută din prietenii pe care-i avea, din cine erau și cum se purtau cu ea. Vorba ceea, „spune-mi cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești”.

Cu vremea, Sigma devenise o obsesie obositoare.

Există, în primul rînd, un bărbat care se manifesta extrem de intim și insinuant cu ipotetica Sigma, comportament trădînd o serie de relații obscure, ba chiar obscene – secrete, numai de ei știute. Jalinca înfățișare a acestui ins vădea faptul că Sigma nu era deloc o femeie prea de calitate. A, bineînțeles, nu era vorba de vreun zdrențuros (și, în cazul de față poate că ar fi fost mai bine să fie așa), era genul acela de student sau inginer, cu moravuri libere, bine îmbrăcat, fumînd țigarete de contrabandă și făcînd cu ochiul fetelor pentru care oprea, noaptea mai ales, mașina, să „salte pipițe tripturiste”.

Femeia noastră singură, să îi zicem Alfa, în mod generic, desigur, Alfa nefiind un nume, deci Alfa nu dădea nici o atenție insistențului Don Juan, dar acesta nu părea impacientat de „farștițiile” ei, de parcă ar fi știut el ceva, în urma înțînirilor cu ea plecînd de fiecare dată bine dispus.

Apoi mai era un tînăr romantic, genul de bărbat-fetiță, timid, îndrăgostit lulea, care se fistică de fiecare dată cînd o vedea. Pe el îl simpatiza cel mai mult Alfa, și nu putea pricepe cum de Sigma era atât de fleată încît să nu-i acorde atenția cuvenită, fiindcă din comportamentul tînărului față de ea reieșea în mod evident că relațiile dintre el și enigmatică Sigma sînt cît se poate de efemere, necunoscută bătîndu-și pur și simplu joc de el.

Tot felul de tineri și tinere o salutau zilnic, unii cordial, alții de-a dreptul obraznic, iar cîțiva chiar respectuos. Și, treptat, Alfa începu să-și dea seama că sosia ei era mai tînără decît ea (care nici ea nu era trecută propriu-zis de prima tinerețe, ci doar de „juventute”, cum se spune, de „adolescența de coșuri”).

Sigma era probabil o ușuratică învîrtindu-se printr-un mediu destul de interlop de pseudo-artiști mai mult sau mai puțin blazați sau pozînd o blazare ostentativă, prost înțeleasă. Alfa mai deduse și că Sigma avea un amarez cam bătrînor, dar „barosan” care o cerea în căsătorie; în fine, ce să mai vorbim, Alfa intra trep-

tat într-un univers ciudat, într-o viață cu bucurii, cu plăceri, cu trădări, renunțări și umilințe, ca oricare viață.

Într-o seară – se plictisea îngrozitor în seara aceea: niciodată nu se simțise mai singură pe insula ei pierdută în mijlocul Oceanului cu ape trandafirii bătînd sacadat în nisipul plajei de aur, asemănîndu-se într-o reverie foarte tristă nimfei Calipso – tînărul-cel-timid o interpelă cordial, și Alfa acceptă să se ducă împreună cu el la o serată.

A fost un ceai bizar: o aglomerare de tipologii care mai de care mai excentrică, figuri dintre care unele le remarcase deja în urma nenumăratelor confuzii, altele însă complet necunoscute și noi, dar care, cu toții, păreau să o cunoască bine pe această Sigma cu care era confundată. Toți o cunoșteau bine, și totuși nimeni nu își dădea seama că ea nu e deloc ea, că este o necunoscută care joacă doar un rol bizar, ca să se distreze pe seama lor, impunîndu-și ținuta și gesturile pe care le putea avea Sigma, întîind-o și așteptînd-o din clipă în clipă pentru ca toată mascarada să ia sfîrșit în modul cel mai caraghios cu putință.

Dansase un dans cu tînărul ei partener, apoi altcineva o invitase, și cînd ea încercase să refuze, necunoscutul o luase cordial de după umeri, spunîndu-i:

– Hai, Sigma, lasă prostiile.

Băuse un pahar plin cu o băutură amară, care o ametea, și îi venea să ridă așteptînd nostimul deznodămînt al revelației, cînd, spre hazul general, se vor trezi cu două Sime și nu vor mai ști care este cea adevărată.

Dar Sigma nu mai apărea. Tînărul insistent și insinuant, pe care îl remarcase în nenumărate înțîniri, era și el acolo, și veni și el să o ia la dans. Fără să o întrebe nimic, de parcă ar fi fost un drept legitim al lui, și cînd ea încercase să protesteze, celălalt îi trăsese o palmă grea, și nimeni nu zisese nimic. Atunci încercase să plece, dar era prea tîrziu, căci doi dintre cei ce păreau foarte intimi cu adevărata Sigma, o trăsese după ei într-o altă cameră, și avînd, se vede treabă, ceva mai vechi de rezolvat – o răfuială sau ceva de genul ăsta (ei tot vorbeau de o „plasă”, de „tras plasă”), îi făcuseră ceva îngrozitor, ceva la care nu ar fi crezut niciodată că ar putea supraviețui.

Dar rezistase.

A doua zi, la servicii, un coleg, unul anost și șters, la care arare ori se uitase sau căruia îi răspundea la salut doar cînd era în toane bune, o întrebase „Azi cînd ieși, Sigma?”

– Dar cine ți-a spus că mă cheamă așa? Îl întrebase ea nedumerită.

– Nimeni, dar am auzit ieri, la ceai, pe toată lumea spunîndu-ți așa, și am crezut că te cheamă Sigma...

– La care ceai?

– Ei, „la care ceai”? – Știi tu la care ceai...

Alfa se uitase atunci mai atentă la el și realizase spontan că nu-i reținuse figura cu o zi în urmă. Ce Dumnezeu! doar îl cunoștea de ani de zile. Dar, mai tîrziu, își spusese că oamenii se schimbă în astfel de situații, că, la ocazii, se îmbracă și ei mai altfel decît la lucru, că se mai aranjează și se pun la punct, așa că nu era chiar imposibil să fi fost, într-adevăr, și el la ceai.

Apoi mai fusese invitată și la alte ceaiuri, și ea se duse. Răspundea inertial invitațiilor, fără să-i facă nici o plăcere, dar se obișnuise așa. Își argumenta sieși că, de fapt, nimeni nu o cunoștea cu adevărat, și că tot ceea ce face sau i se întîmplă este trecut în alt cont pentru Marea Scadență. Își spunea că nu este ea, că este o alta. Toată lumea îi spunea acum Sigma, și cînd auzea apelativul acesta pe stradă se întorcea fiindcă știa că

despre ea este vorba, și nu mai aștepta să răspundă și altcineva la el. Pînă cînd, într-o bună zi, și-a dat seama că nu mai există nici o Sigma, că ea e Sigma și că viața asta este a ei.

– Ești fericită? o întreabă bărbatul de lîngă ea, un necunoscut pe care abia acum îl descoperea tolănit comod în patul ei.

„Ești fericită”, de parcă asta ar fi avut vreo importanță, de parcă, pe lume, fericirea ar fi căutată și urmărită ca scop.

„Ești fericită”, și „ți-a făcut plăcere”, asta era tot ce știau să o întrebe atunci cînd voiau să fie gentili.

Dar trebuie sau nu căutată fericirea? Trebuie sau nu satisfăcută plăcerea?

„Sînt victima, se pare, a nu știu cărui blestem divin: rătăcesc de ici-colo, într-o continuă incertitudine, și cînd vă iau drept martori, voi, învățaților, ai perplexităților mele, nici nu termin bine ce am de spus, că vorbele voastre mă și acoperă de ocări. Astfel mă văd țința celor mai grele injurii din partea celor care mă înconjoară și, îndeosebi, a celui care se ceartă mereu cu mine și care mă respinge: a celui care este de fapt ruda cea mai apropiată mie și care trăiește în casa mea”.

Platon – *Hippias major* 304 c. 3.

– Ești fericită?

– Da, sînt fericită! răspunde femeia cu ochii înotînd în lacrimi. Fiindcă pe lume nimeni nu te întreabă despre fericire, pe nimeni nu-l interesează fericirea altcuiva, și, de fapt, nici măcar propria fericire. Pe nimeni nu-l interesează altceva decît eficiența, și nimeni nu se uită la crinii cîmpului cum cresc.

– Da, sînt fericită! fiindcă omul se comportă față de realitate ca față de o lucrare cu autor implicit: îi caută sensul și implicațiile, pîrîndu-i-se că și realitatea se comportă la fel față de el, luîndu-l tot ca pe o lucrare implicită, căreia îi caută sensul – acesta fiind probabil tributul plătit educației: culturii și civilizației, care repetă de nenumărate ori, pînă cînd ne intră tuturor în cap că „binele răzbate și triumfă”, sau că „cine ridică sabia, de sabia moare”, sau alte asemenea năzbitii, vînzîndu-ne nouă, celor mulți,

Mihail GRĂMESCU

iluzia, surrogatul unei lumi în care nu o să am niciodată acces, prezentată însă de regizori iscusiți, tot ca pe o lume a nefericirii și iluziei, colcăind tot sub deviza „binelui care tronează”.

Însă Realitatea este o lucrare explicită și se comportă față de subiecți ca atare, luîndu-i cum sînt, și este drept că uneori explicitul nu contravine implicitului, dar, de cele mai multe ori, nu răspunde în nici un fel sensurilor pe care subiectul le caută inutil în fapte și lucruri, și atunci Realitatea, Individul, relațiile dintre ei, devin absurde și în conflict între cum este ea și cum este abordată, între cum este așteptată și cum răspunde, între intenție și faptă, între cum se așteaptă spectatorul și unde – și cum o percepe el și ce – fiindcă ea nu este nici așa și nici acolo unde o caută acesta.

Realitatea în sine este oricum: este și așa cum este, este și așa cum nu este, și de aceea Realitatea este măsura tuturor lucrurilor: a celor care sînt, fiindcă sînt, iar a celor care nu sînt, fiindcă nu sînt. Însă cum Realitatea este oglinda în care se reflectă observatorul, și cum unicul observator pe mînturia căruia poți pune preț ești tu însuși – adică Subiectul – și cum personajul acesta în lumea oamenilor este om, iar în lumea mirmidonilor-mirmidon, axioma devine „omul sau mirmidonul sînt măsura tuturor lucrurilor”.

– Da, sînt fericită! Dar sînt alta! Eu nu mai exist! Eu, cea adevărată, m-am pierdut!

Și, sfîșindu-și haina străină de carne de pe ea, Alfa, într-o clipă de disperare, de fericire și de nebulie divină, Alfa se regăsește și redevine, pierzîndu-se.

Luptă aprigă între generații

Fac parte din generația care a mîncat pe pîine „Colecția de povestiri științifico-fantastice”. Viața avea rost în copilăria mea (prin anii '50), îmi amintesc numai și numai pentru că de două ori pe lună apărea revista de 1 leu, la care îmi adăpam curiozitatea și nevoia de visare. Mai tirziu, crescînd la minte (nu în sensul practic, necesarmente social), dar rămînînd absolut convins că nimic sub soare (și sub toți sorii

tuturor galaxiilor) nu rivalizează cu literatura SF, am făcut diligențele necesare pentru a-mi cunoaște idolii, scriitorii de SF: Sergiu Fărcășan, Adrian Rogoz, Ion Hobana, Romulus Bărbulescu și George Anania, Horia Aramă, Camil Baci, Cecilia Dudu, Vladimir Colin. Fiindu-mi scris în stele să-i cunosc – și dăruindu-mă natura și cu o fire de o penibilă tenacitate – i-am cunoscut. I-am privit ani în sir pe giganți, în rotunjimea lor monumentală, le-am sorbit cuvintele și (telepat, ca și ei) gîndurile. Deși la un moment dat am observat că o parte a cărților mele sfinte („Fundatia” și „Eu, robot” ale lui „Doc” Asimov, „Ziua trifidelor” a lui John Wyndham, „Sfîrșitul copilăriei” a lui Arthur C. Clarke) era fie necunoscută maestrilor mei, fie incorect apreciată de ei. Și am înțeles că, exceptîndu-l pe Sergiu Fărcășan, zeii SF-ului românesc nu șiau englezește, citiseră poveștile de care va spun, eventual, în franceză, în traducere proastă (Ion Hobana a învățat engleza mai tirziu) – și, de aici, fisuri în pedestaluri, șubrezirea monumentelor, jale – în ce mă privește – mare.

M-am hotărît să iau taurul de coarne și să fac ceea ce toată viața mi-a reușit fără greș, adesea împotriva voinței mele: mi-am depășit atribuțiile. L-am criticat pe bunul, blîndul Adrian Rogoz, prietenul nostru, al tuturor, pentru incultura (în specialitate) a paginilor „Colecției...”. Am anunțat sus și tare că voi scoate la Craiova, unde locuim, o revistă mai bună, mai occidentală, mai de mileniul III etc. I-am zdrobit inima, i-am supărat și pe ceilalți zei – prieteni cu mine deja, de ani mulți –, am stîrmit turtuni peste furtuni, au rezultat, în timp, Almanahul Anticipația (în ale cărui începuturi am fost implicat), paginile SF din „Știință și tehnică”, „Magazin”, „Argeș”, „Tomis” etc. 12 antologii SF, o emisiune de radio (la foarte iubita „Exploratorii lumii de mîine” am trudit din greu, alături de excelentul Dan Ursuleanu), una la Televiziune (cu o medie de 5,9 milioane de telespectatori – „Știință și imaginație”). A fost, îmi dau seama acum, un caz clasic de luptă între generații, cei de un leat cu mine i-am „terasat”, cum se spune, pe foștii zei (oameni pe care îi iubesc năpraznic și acum) – în virtutea legilor naturii.

Dar, în cursul bătlăiei mi-am dat seama, de la un moment dat, că îmi gîfiau în coastă alții, gata să muște. I-am îndrăgît din prima clipă: superbul Dan Merișca, profundii Mihail Grănescu și George Ceaușu, scriitorul Alexandru Ungureanu, talentații Lucian Merișca, Dănuț Ungureanu, C.T. Popescu, foarte activii Șt. Ghidoveanu, Mihai Bădescu, R. Haritonovici. Am iuțit pasul și am tras plutonul după mine. Plutonul m-a depășit și a plecat spre orizonturile indescifrabile spre care merge viitorul.

SF-ul a devenit, după revoluție, bun de larg consum. Generația mea se estompează încet, membrii ei se așează în vitrine, altare, alături de foștii mei zei. Generația „Merișca” este la putere.

Dar... un profesor din Buzău (Călin Ghețu), altul din Cernavodă (Aurel Cărășel) stîrnesc imaginația unor puști. Puștii iau foc. Pleacă în trombă, nu țin cont de reguli, legi, n-au timp pentru respectul la adresa înaintașilor: pleacă în haite la EuroCon-uri, fac Atlantikron-uri, scot „Jurnale SF” Rad tot.

Umiliți, înaintașii din imediata apropiere se retrag prin cotloane, își ling rănile, colții le sticlesc a răutate. Luptă ascuțită între generații? Război în familia asta extraordinară care a fost întotdeauna fandomul SF? Da, de unde, nici vorbă, doar, cum spuneam, legile naturii și ale societății.

Căci, Adrian și Ionuț Bănuță, „fiare” ale tinerei generații, fiți atenți la cine vine din spatele vostru – și temeți-vă de răsuflarea lui fierbinte și de colții lui neiertători. Reprezentantul generației care va da și pe voi de-a berbeleacul este aici, printre noi, director de revistă, redactor șef, tehnoredactor, scriitor și grafician în același timp, omul orchestră al viitorului (în SF). Se numește Alexandru Bogdan Nicolaev-Ungureanu și el nu iartă: predestinat genetic, săracul, să bată elizeele cîmpii SF (tată scriitor, un bătrînel din generația de mijloc, pe nume Dănuț Ungureanu; mama, Marina Nicolaev-Ungureanu, graficiană SF, idem), crescut prin cenecluri și tabere SF – spre ce să se îndrepte bietul copil?

Ehehe, rîd vechii zei. Așa da! rînjește generația mea. Haida-de! protestează alde Ovidiu Bufnilă sau Bogdan Ficeac. Așa? se miră zmeii de la „Jurnalul SF”.

Dar eu îi anunț că directorul revistei SF, aflat deja în clasa a II-a primară, își bate poveștile direct la mașina de scris. Primul episod al unui roman-fluviu se găsește în același plic cu scrisoarea mea, alde Bănuță, n-aveți încotro, trebuie să-l publicați (nu v-ați declarat voi publicație pentru debutanți?). Și, ca să vă clănțane și mai bine dinții de frică, vă trimit alăturat poza maestrului.

Cu aceeași dragoste pe care întotdeauna am păstrat-o generațiilor trecute, prezente și viitoare,

Alexandru MIRONOV, fan SF

Anecdote SF

- – Ai auzit, bunicuțo, că fata vecinului s-a măritat cu un plutonier?
- Și ce dacă e plutonier, băiat bun să fie!
- Un mic orașel din nordul Canadei este afectat de o pană de curent de mai bine de două săptămîni. Locuitorii sînt disperați. Într-una din zile, însă, pe la prînz, un OZN imens asolizează chiar în fața primăriei, iar din interior coboară doi umanoizi.
- Sîntem de pe Marté, am venit să vă ajutăm! Locuitorii aplaudă și strigă de bucurie.
- V-am adus trei tone de luminări!
- Un cyborg are un grav accident în urma căruia tehnicienii au fost obligați să înlocuiască o serie de componente. După un oarecare timp, se întîlnește cu un alt cyborg.
- Am auzit că ai suferit un accident!
- Nu eu, răspunse. Celălalt.
- Un mare amator de automobile se oprește în fața unui OZN.
- Nu vă supărați, ce marcă este automobilul dumneavoastră?
- Dar nu-i un automobil, răspunse extraterestrul, este un OZN.
- Da! exclamă pămînteanul dezamăgit, credeam că este un Ford.
- În redacția „Jurnalului SF” intră Moș Crăciun. Toți redactorii sar în sus entuziasmați:
- Ce ne-ai adus, Moș Crăciun?
- Două schițe și un eseu!
- Un plutonier cumpără un frigider cu care se întoarce acasă.
- Nevastă, exclamă el bucuros, am cumpărat un reșou!
- Doi cheflii ies dintr-o cîrciumă, unul din ei se oprește și exclamă:
- Uite-l pe omul invizibil!

Nicolae C. ARITON

Pasărea robot mortală

A fost odată o planetă care se numea Fexos. Fexosienii făceau întotdeauna războaie. Din cauza asta, planeta a explodat. Dar din Planetă a ieșit o Pasăre robot. Pasărea era din metal foarte ciudat.

Pasărea a venit pe Pămînt. Pe Pămînt era noapte. Dar deodată a început să se facă multă, multă lumină, deoarece pasărea strălucea foarte tare. Deodată pasărea a spart un geam de la o casă. Locuitorii casei s-au speriat și au fugit din casă direct la poliție. Și cînd oamenii au spus la poliție ce s-a întîmplat, nimeni nu i-a crezut. Dar în timpul asta, pasărea robot speria

din ce în ce mai mulți locuitori, iar oamenii care încercau să se lupte cu ea pasărea deschidea ciocul și din cioc ieșea o energie și dacă energia aceea atîngea omul, omul murea.

Bogdan NICOLAEV
UNGUREANU

În clipa trezirii, în mintea căpitanului Davidson își făcură apariția două evenimente ale zilei precedente. Căpitanul rămase întins în întuneric și le privi pentru o vreme. Unul era bun: sosise transportul cel nou de femei. Să nu-ți vină să crezi! Erau acolo, în Central-ville, la douăzeci și șapte de ani-lumină de Pământ cu NAFAL-ul și la patru ore de zbor pînă la tabăra Smith, transport de femei pentru împerechere al coloniei Noul Tahiti, sănătoase și curate, 212 capete de stoc uman a-ntîia. Sau, oricum, destul de bun. Cel de-al doilea eveniment era mai prost: un raport din Insulele Sterpe despre recolte slabe, eroziuni masive, o alunecare de teren... Șirul de 212 femeiuști pieptoase, bune de iubit, îi dispăru din minte atunci cînd își imagină ploaia ce turna pe pămîntul arat, transformîndu-l în noroi, apoi subînd noroiul într-o zeamă roșie care curgea peste stînci, în marea sfîchiuită de ploaie. Eroziunea începuse înainte ca el să plece de pe Insulele Sterpe pentru a prelua conducerea taberei Smith și fiind dotat cu o memorie vizuală excepțională, de tipul denumit eidetic, și-o reamintea acum perfect. Se părea că barosanul ăla, Kees, avusese dreptate: în locurile unde intenționai să organizezi ferme, trebuia să lași mulți copaci în picioare. Cu toate acestea, Davidson nu reușea să înțeleagă de ce o fermă de soia trebuia să piardă atîta teren prețios pentru copaci, dacă solul era întreg și adevărat științific. În Ohio nu era așa; dacă voiai porumb, plantai porumb și nu risipeai terenul cu pomi și alte chestii. Terra era însă o planetă îmblînzită, pe cînd Noul Tahiti nu. De aceea se găsea Davidson acolo, ca să-l îmblînzească. Dacă din Insulele Sterpe nu mai rămăsese acum decît piatră, la gunoi cu ele; începi iarăși, pe altă insulă, și te străduiești să iasă mai bine. Nu putem da greș, noi sîntem Oameni. O să înveți tu imediat ce-nseamnă asta, planetă nenorocită, gîndi Davidson și rinji în obscuritatea barăcii, deoarece îi plăceau înfruntările. Oameni Gînditori; gîndi Femei, și șirul de figurine începu să i se perinde prin minte, zimbînd și legănîndu-se.

— Ben! urlă el, ridicîndu-se și lăsîndu-și tălpile pe dușumeaua goală. Adă repede apă fierbinte, iute-iute!

Răcnetul îl trezi complet. Se întinse, se scărpină pe piept, își trase șortul și ieși din baracă în lumina soarelui, făcîndu-le pe toate într-un șir rapid de mișcări. Era un bărbat voinic, cu mușchi puternici și-i plăcea să-și folosească trupul antrenat. Ben, creechul lui, pregătise apa; o pusese pe foc, ca de obicei, iar acum stătea și privea în gol, tot ca de obicei. Creechii nu dormeau niciodată, doar stăteau și priveau.

— Dejunul! lute-iute! făcu Davidson, luîndu-și aparatul de ras de pe masa grosolană, unde creechul îl pusese alături de un prosop și de o oglindă joară proptită vertical.

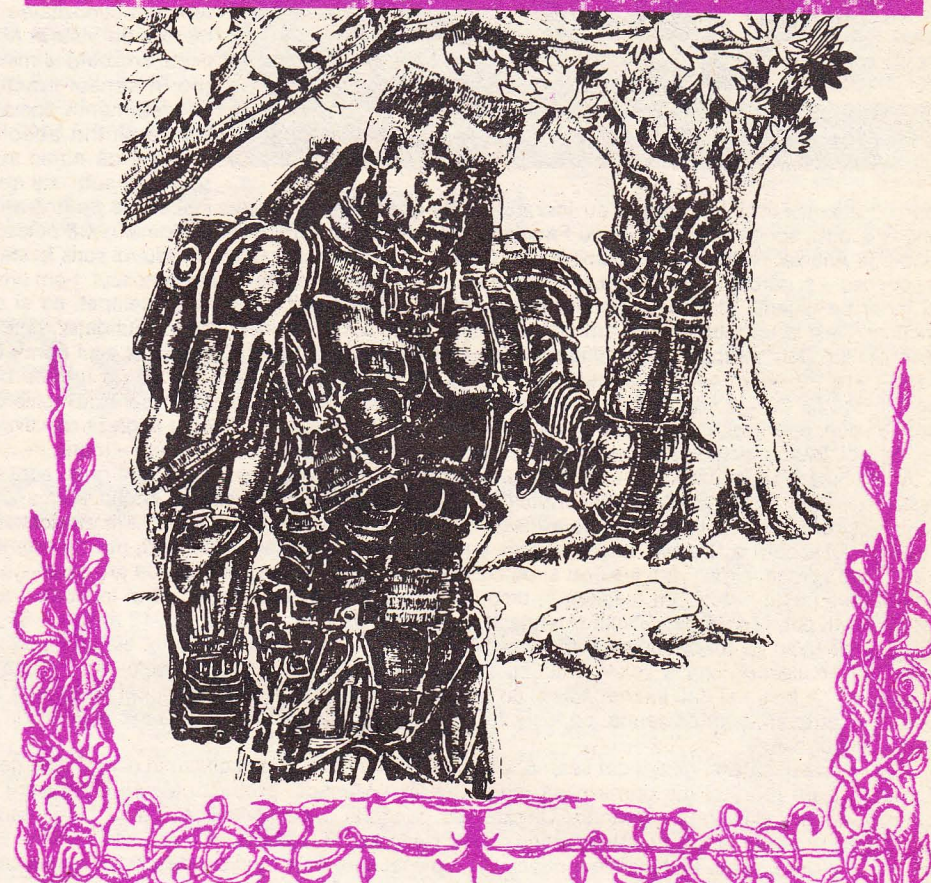
Avea multe de făcut în ziua aceea deoarece, în ultima clipă înainte de-a se scula, hotărîse să zboare pînă la Central ca să vadă cu ochii lui femeile. Nu aveau să-ți țină prea mult, 212 printre două mii de bărbați și, ca și în primul transport, majoritatea erau probabil Mirese de Colonie, deci numai vreo douăzeci-treizeci veniseră ca Personal de Recreere; dar puștoarele alea erau niște gagici ale dracului de lacome și Davidson intenționa de data aceasta să fie primul la rînd cu cel puțin una dintre ele. Zimbi în partea stîngă, păstrînd obrazul drept nemîșcat sub lamă.

Bătrînul creeche se mocăia; avea nevoie de o oră ca să aducă dejunul de la bucătărie.

— lute-iute! zberă Davidson și Ben își împinse tîrșitul fără oase în ritmul unui umblet.

Ben avea cam un metru înălțime, iar blana lui de pe spate era mai mult albă decît verde; era bătrîn și prost chiar și pentru un creeche, însă Davidson știa cum să se poarte cu el. Mulți oameni nu se puteau descurca cu creechii, de nimic buni, dar Davidson nu avusese niciodată probleme cu ei; i-ar fi putut îmblîzni pe oricare, dacă ar fi meritat osteneala. Totuși, nu merita. Adu suficienți

Lunii îi spuneau PĂDURILE

oameni, construiește mașini și roboți, ridică orașe și ferme și nimeni n-o să mai aibă nevoie de creechi. Iar asta era o chestie bună. Planeta, Noul Tahiti, era realmente făcută pentru oameni. Curățată pe sus și pe jos, cu pădurile tăiate pentru a lăsa loc culturilor de cereale, cu sălbăticia, ignoranța și apucăturile primitive înlăturate, ar fi fost un paradis, un adevărat Eden. O planetă mult mai bună decît Pămîntul cel uzat. Ar fi fost planeta lui, deoarece, în adîncul firii, asta era Don Davidson: un îmblînzitor de planete. Nu era lăudăros, dar își cunoștea capacitățile. Pur și simplu, așa era el făcut. Știa ce voia și cum să obțină ceea ce voia. Și obținea întotdeauna.

Dejunul îi răspîndi o căldură plăcută în stomac. Buna dispoziție nu i se strică nici măcar atunci cînd îl zări pe Kees Van Sten îndreptîndu-se către el: un bărbat gras, alb și îngrijorat, cu ochii holbați ca niște mingi albastre de golf.

— Don, începu Kees fără să-l salute, nătlării au vinat iarăși Căprioare Roșii în Fișii. La Sală, în camera din spate, sînt optsprezece perechi de coame.

— Kees, nimeni nu i-a oprit niciodată pe braconieri de la braconaj.

— Tu îl poți opri. De asta trăim cu legea marțială permanentă și de-asta colonia e militarizată. Ca să se respecte legile.

Un atac direct din partea grăsanului! Era de-a dreptul amuzant.

— Bine, făcu Davidson împăciuitor. Îi puteam opri. Eu însă trebuie să am grijă de oameni; asta-i datoria

mea, așa cum ai spus chiar tu. Iar oamenii sînt cei importanți. Nu animalele. Dacă un pic de braconaj îi ajută pe oameni să îndure traiul de aici, atunci intenționez să-nchid ochii. Trebuie să se distreze și ei.

— Au la dispoziție jocuri, sporturi, înregistrările celor mai importante evenimente sportive din ultimul secol, băuturi, halucinogene și un lot proaspăt de femei în Central. Eroii tăi de graniță sînt putezi de vicii și nu este necesar să extermini o specie băștinașă rară doar „ca să se distreze”. Dacă nu iei măsuri, va trebui ca în raportul meu către căpitanul Gosse să consemnez o abatere majoră de la Convenția Ecologică.

— N-ai decît să procedezi așa, dacă ți se pare nimerit, Kees, replică Davidson care nu-și pierdea niciodată cumpătul. Modul în care un european, cum era Kees, se înroșea la față atunci cînd nu-și mai putea controla nervii era cumva patetic. La urma urmei, continuă el, asta ți-e meseria. N-o să fac contestație; n-au decît să se certe la Central și să hotărască cine are dreptate. Vezi, Kees, de fapt tu vrei să păstrezi locul așa așa cum este acum. Ca pe o gigantică rezervație naturală. Pe care s-o privești, s-o studiezi... Perfect, doar ești un specialist. Noi, însă, sîntem niște tipi obișnuiți care-și văd de treburile lor. Terra are mare, mare nevoie de lemn. Pe Noul Tahiti am găsit lemn. Așa încît am devenit forestieri. Îți poți da seama că ne deosebim prin aceea că, la tine, Pămîntul nu este pe primul loc. La mine, este.

Kees îl privi pieziș, cu ochii lui rotunzi și albaștri.
— Este oare? Vrei să transformi planeta asta într-o imagine a Pământului, da? Un pustiu din beton?

— Când roșesc cuvântul Pământ, Kees, eu mă gândesc la oameni. La bărbați. Pe tine te preocupă căprioarele, pomii, buruienile, perfect, asta-i pasărea ta. Mie însă îmi place să văd lucrurile în perspectivă, de sus în jos, și deocamdată sus se găsesc oamenii. Acum, simtem aici; de aceea, și planeta asta va face ca noi. Fie că-ți place, fie că nu, este o realitate, așa stau lucrurile. Uite ce-i, Kees, aș vrea să o întind până în Central ca să le văd pe noile coloniste. Vii și tu?

— Nu, mulțumesc, căpitane, răspunse specialistul și se îndreptă spre baraca laboratorului.

Era groaznic de furios. Enervat pe nenorocitele alea de căprioare. Erau într-adevăr niște animale mari. Memoria perfectă a lui Davidson și-o reaminti pe prima, zărită chiar acolo, în Ținutul Smith: o umbră mare și roșie, înaltă de doi metri pînă la umăr, cu o coroană de coame înguste și aurii, un animal iute și curajos, cel mai perfect vinat care putea fi închipuit. Pe Pământ foloseau deja robocăprioare, chiar și în Munți Stîncoși și în parcul Himalaya; cele adevărate dispăruseră aproape complet. Creaturile acestea reprezentau visul oricărui vînător. Așa încît aveau să fie vinate. Ce dracu, le vînau pînă și creștii sălbatici, cu amărîtele lor de arcuțe. Căprioarele trebuiau să fie vinate deoarece de asta se găsseau acolo. Numai amărîtul ala de sensibil, Kees, nu putea înțelege. De fapt, individul era un tip deștept, dar nu îndeajuns de realist. Nu pricepea că pentru a ciștișa, trebuie să te dai de partea învingătorilor. Iar Omul, conchistador experimentat, ciștișa de fiecare dată.

Davidson se grăbi prin așezare, cu soarele dimineții în ochi, respirînd mirosul de lemn proaspăt tăiat și fumul dulceag al frunzelor înălțîndu-se prin aerul cald. Lucrurile erau destul de ordonate pentru o tabără forestieră. Cei două sute de bărbați din tabără îmblînziseră în numai trei luni o porțiune burlică din sălbăcie. Tabăra Smith: două cupole mari din plastic ondulat, patruzeci de barăci din lemn, construite de creșchi; gaterul și crematoriul, lăsînd un norișor albastru peste zeci de metri pătrați de busteni și chereștea; mai sus, cîmpul de aterizare și hangarul cel mare din prefabricate, destinat elicopterelor și mașinilor grele. Asta era totul. Însă atunci cînd sosiseră ei, nu existase absolut nimic. Numai copaci. Un codru întinecat de trunchiuri răsucite și înolăcite, fără de sfîrșit și fără de înțeles. Un rîu leneș acoperit și sufocat de pădure, cîteva colibe ale creșchilor, plute după tulpini, căprioare roșii, maimuțe pârcoase, păsări. Și copaci. Rădăcini, trunchiuri, ramuri, crenguțe, frunze; frunze deasupra capului și sub tălpi, în față și în ochi, nenumărate frunze pe nenumărați copaci.

În cea mai mare parte, Noul Tahiti era alcătuit din apă: oceane calde și puțin adînci, întrerupte ici și colo de recife, insule și arhipelaguri, precum și de cele cinci mari Ținuturi care alcătuiau un arc de 2.500 de kilometri în sectorul sferic nord-vest. Iar toate continentele acelea erau acoperite cu copaci. Ocean și pădure. Ele, erau opțiunile pe Noul Tahiti. Apă și soare, sau umbră și frunze.

Oamenii se aflau însă acolo ca să risipească umbra și să transforme hățșurile în scînduri netede, care pe Pământ erau mai prețioase decît aurul. Nu era nici o exagerare, deoarece aurul se putea obține din apa de mare, sau de sub ghețurile Antarcticii, pe cînd lemnul nu, lemnul era produs numai de copaci. Iar pe Pământ devenise, într-adevăr, un lux necesar. De aceea, pădurile străine deveniseră lemn. Două sute de bărbați cu fierăstraie automate și topoare tăiaseră deja, în numai trei săptămîni, opt Fișii, late de un kilometru și jumătate, în Ținutul Smith. Cioturile Fișiei cea mai apropiată de tabără erau de acum albe și sfîrșicioase; tratate chimic, aveau să se transforme într-o cenușă fertilă pînă la sosirea coloniștilor permanenți, fermierii care aveau să se instaleze în Ținutul Smith. Acestora nu le mai rămînea decît să planteze semințele și să aștepte

încolțirea lor.

Toate acestea se mai făcuseră odată, de mult. Asta era ceva straniu și reprezentă, de fapt, dovada că Noul Tahiti era destinat oamenilor. Tot ceea ce se găsea acolo venise de pe Pământ cu un milion de ani în urmă, iar evoluția urmasse o linie atît de asemănătoare încît recunosteai imediat orice: pin, stejar, nuc, castan, brad, ilice, trăsîm, căprioară, pasăre, soarece, pisică, jder, maimuță. Bineînțeles, urmanșii de pe Hain-Davenant pretindeau că ei făcuseră lucrul acesta, în aceeași perioadă în care colonizaseră Pământul, dar dacă-i ascultai pe ET-i ăia, descopereai că ei ar fi populat toate planetele din galaxie și-ar fi inventat totul, de la sex și pînă la pîneze. Teoriile despre Atlantida erau mult mai realiste și planeta ar fi putut foarte bine să fie o colonie atlantă uitată. Oamenii însă muriseră. Iar fîrta cea mai asemănătoare lor, care se dezvoltase din linia maimuțelor pentru a-i înlocui, era creșchul - înalt de un metru și acoperit cu o blană verde. Ca ET-i erau păste standard, dar ca oameni erau un vax - pur și simplu nu le semănau. Poate peste încă vreun milion de ani... Conchistadorii apăruseră însă mai devreme. Acum evoluția nu mai avea pasul unei mutații întîmplătoare, o dată la un mileniu, ci vîrza navelor stelare ale Flotei Terrane.

— Hei, căpitane!

Davidson se răsuci, cu o reacție întîrziată, doar cu o fracțiune de secundă, dar fu destul ca să-l nemulțumească. Planeta asta blestemată avea ceva în ea, în soarele aurii și cerul albastru, în brizele molcom care aduceau arome de frunze și polen, ceva care te făcea să visezi cu ochii deschiși. Hoinăreai, gîndindu-te la conchistadori, la destni și la alte chestii, și începeai să te miști încet și leneș ca un creșche.

— Neața, Ok, îi răspunse șeful tăietorilor de lemn.

Negru și vînos ca un cablu de oțel, Oknanawi Nabo era opusul fizic al lui Kees, dar avea aceeași privire îngrijorată.

— Ai o clipă liberă?

— Sigur că da. Ce te frîmîntă, Ok?

— Împuții ăștia mici.

Se rezemară cu spatele de o balustradă ruptă. Davidson își apînse prima marijuana a zilei, în lumina soarelui, fumul albastrui și cald se înălța lent în văzduh. Pădurea dinapoi taberei, o Fișie netăiată, lată de cinci sute de metri, era plină de zgomete: pocnituri, trosnituri, scîrîțieturi, foșnete, fișituri, sunetele care populează totdeauna pădurile dimineța. Polana aceea ar fi putut să fie Idaho în 1950. Sau Kentucky în 1830. Ori Galia în 50 î.e.n. „Țiu-ui”, cîripi în depărtare o pasăre.

— Mi-ar place să scap de ei, căpitane.

— De creșchi? Cum adică, Ok?

— Să-i las să plece. La gater nu-i pot face să muncească îndeajuns ca să am motiv să-i păstrez. Nu reprezintă decît, pur și simplu, o bătaie de cap.

— Lucrează, dacă știi cum să-i iei. Ei au ridicat tabăra.

Chipul de obsidian al lui Oknanawi era neclintit.

— În fine, pesemne că tu știi cum să-i iei. Eu nu știu. Făcu o pauză, apoi urmă: în cursul de Istorie Aplicată, pe care l-am urmat în timpul pregătirii pentru Zone de Frontieră, se spunea că sclavia n-a dat niciodată roade. N-a fost rentabilă.

— Așa-i, dar aici nu-i sclavie, Ok, băiatule. Sclavii înseamnă oameni. Cînd creștii vite, e vorba de sclavie? Nu. Și e o ocupație rentabilă.

Oknanawi încuviință impasibil, dar continuă:

— Sînt prea mititei. Am încercat să-i infometez pe cei mai rahtici. Pur și simplu, stau și se zgîlesc în gol.

— Sînt mici, așa-i, dar nu te lăsa prost, Ok. Sînt duri; au o rezistență colosală și nu simt durerea la fel ca oamenii. Nu uita asta, Ok. Tu crezi că dacă-l pocnești pe unul este ca și cum ai lovi un copil. Crede-mă, dacă ar fi după ce simt ei, puteai tot atît de bine să dai într-un robot. Uite, te-ai culcat cu cîteva din femele și-ai văzut că parcă nu simt nimic, nici plăcere, nici durere; stau acolo, ca niște saltele,

indiferent ce le-ai face. Toți sînt așa. Poate c-au mai mulți nervi primitivi decît oamenii. Ca pești, de pildă. Să-ți zic o chestie scîrboasă, aproape de asta. Pe cînd eram în Central, înainte de a veni aici, unul din masculii îmblînziți a sărit la mine. Știu că ți s-a spus că ei nu luptă niciodată, însă asta a venit glonț la mine și noroc că nu era înarmat, altfel m-ar fi omorît. Aproape c-a trebuit să-l ucid, ca să-mi dea drumul. Și revenea tot mereu. E incredibil cîte lovituri a primit, fără ca măcar să le simtă. Ca un gîdac pe care trebuie să-l strîvești, deoarece nu știe c-a fost deja călcat. Uite-aici.

Davidson își aplecă țeasta tunsă perie și arătă o umflătură înapoi a uneia dintre urechi.

— Era aproape gata să-mi facă felul - asta după ce-i rupseam brațul și-l umplusem de borș pe față! Nu mai reușeam să-l opresc... Ok, toată chestia e că creșchii sînt puturoși, proști, trădători și nu simt durerea. Trebuie să fi dur cu ei.

— Nu merită oboseala, căpitane. Blestemații ăștia verzi nu vor să lupte, nu vor să muncească, nu vor să facă nimic. Decît să mă enerveze.

În mormăitul lui Oknanawi se simțea o amabilitate, care nu reușea însă să-i mascheze încăpățînarea. Nu avea să-l bată pe creșchi, pentru că erau cu mult mai plîpînzii decît el; asta era clar în mintea lui și deveni evident și pentru Davidson, care acceptă imediat ideea. Știa cum să-și manevreze oamenii.

— Fii atent, Ok. Încearcă următoarea chestie: adună-i pe șefii lor și spune-le că ai să-i injectezi cu halucinogene. Mescalină, opiu, oricî, ei nu le deosebesc, dar se tem de ele. Nu exagera și-ți garantez c-o să ai succes.

— De ce le e frică de halu? Întreabă șeful de echipă.

— De unde să știu? Femeile de ce se tem de șoareci? Ok, în privința femeilor și a creșchilor, nu căuta explicații. Apropos de tipe, tot mă duc la Central acum, vrei să pun mîna pe vreuna pentru tine?

— Mai bine ia mîna de pe cîteva, pînă pot pleca și eu, rinji Oknanawi.

Pe lîngă ei trecu un grup de creșchi, cărînd o bîmă lungă de 12x12 pentru Sala de Recreere ce se construia în josul rîului. Siluetele micuțe și lente transportau bîma uriașă aidoma unei fumici care duc un greiere mort și înțepenit. Oknanawi îl privi și rosti:

— Căpitane, adevărul e că mă trec fiorii.

Afirmatia suna straniu, mai ales venind din partea unui tip dur și liniștit, ca el.

— De fapt, Ok, sînt de acord cu tine: nu merită nici deranjul, nici riscul. Dacă căcăciosul ăla de Lyubov nu era pe aici și nici colonelul nu se încăpățîna într-atît să respecte Codul, cred c-am fi putut curăța zonele astea în care ne-am stabilit, în loc să recurgem la chestia cu Munca Voluntară... Mai devreme sau mai tîrziu, tot au să dispară, și, cu cît mai repede, cu atît mai bine. Asta-i situația. Dintotdeauna, rasele primitive au trebuit să se îndîne înaintea celor civilizate. Sau să fie asimilate. Dar e sigur, ce naiba, că n-o să asimilăm niște maimuțoi verzi! Și după cum ai spus chiar tu, sînt destul de deștepți ca să nu-i crezi pe de-a întregul. Ca maimuțele alea mari care trăiau cîndva în Africa, nu mai știu cum le zicea...

— Gorile?

— Așa. O să ne descurcăm mai bine aici, fără creșchi, tot așa cum ne-am descurcat mai bine fără gorile în Africa. Ne stau în cale... Însă Tata Ding-Dong spune să folosim munca creșchilor, iar noi o folosim. O vreme. Este? Pe disează, Ok.

— Este, căpitane.

Davidson intră în cartierul general al taberei: un cub de scînduri de pin, cu latura de 4 metri, două birouri, un răcitor de apă și locotenentul Birno, reparînd un walkie-talkie.

(va urma)

Traducere de Mihal Dan PAVELESCU

Băştinaşii îl încojură, fluturând sulilele şi scoţând strigăte răguşite. Lângă totem bubuiau tobele, iar femeile dansau cu paşi mici, lovindu-şi ritmic palmele de coapse. Flăcările aruncau lumini leneşe pe trupurile cafenii. Seara se lăsase ca o cortină, purtată pe aripi străvezii de libelulă.

Lester îl zări într-un târziu pe vrăjitorul care ghicea viitorul în fumul ce se ridica dintr-un pumn de tăciuni cu adăos de smocuri de păr de sălbăticiune. Simţi privirea lui Kenda, şeful tribului. Îşi mîngie mustaţa căruntă; dormise o zi şi o noapte, obosit de drumul întor-tocheat prin junglă. Acum aştepta ca virful de fier al săgeţii pe care vrăjitorul o aplecase spre foc să se înroşească, să fie smuls de pe lujerul său de os îngălbenit şi, învelit într-o fieşie de piele netăbăcită, să se transforme într-un talisman aducător de noroc.

Ca la un semn, dansul se opri. Kenda se apropie, purtînd carabina şi sacul cu cartuşe. Arma luci prietenoasă cînd bărbatul alb îi atînea trăgaciul unsuros şi patul scrijelit ca un răboj. Teava, caldă, ca şi cum ultimul glonte ar fi fost trimis către ţintă nu cu mulţi ani în urmă, ci chiar atunci, fără intenţie, ca o silabă a amintirilor.

Vrăjitorul se ridică de la locul său. Podoabele din fildeş îi modelaseră cu greutatea lor mersul, înclinîndu-i trupul în faţă. Trecînd prin dreptul lui Lester, îi aruncă acestuia o privire, apoi se aşeză solemn printre războinicii săi.

– Să-ţi dau cîtiva oameni? întrebă Kenda.

Lester îl bătu amuzant pe umăr. Se simţea încă tînăr şi vroia să facă totul singur. Ceru patru torţe. Pentru animale, focul rămînea arma cea mai de temut.

– În zori, vă aduc Fiara, promise cu gravitate şi dispăru în întuneric.

Jungla îl primi ca pe un vechi partener de poker: nu încerca să trişeze, dar nici nu lăsa deoparte cacialmaua. Jungla era un prestidigitator capricios. „Ca şi bătrînul vraci, n-a fost nevoit să mă atingă pentru a mi-l dăruî” îşi zise simţînd abaterea talismanului prins la încheietura minii stîngi cu o liană subţire, perfect înnodată, astfel încît ar fi trebuit să o taie dacă dorea cumva să o desfacă. Ajunse într-un luminis. Amintiri: Kenda aducîndu-i fluturi, larve, flori nemaivăzute... Uneori vînau împreună. Tribul preţuia îndeosebi elefantul.

Solul vibra şi zgomotul crengilor rupte sfîşiau celelalte glasuri ale pădurii, impunîndu-le Tăcerea. Lanterna clipi şi se stinse. Mişcîndu-se greu, dar cadent, uriaşul pătrunse în luminis. Ca talie, depăşea cu mult cel mai impozant exemplar văzut vreodată de Lester. Ridică trompa; avea colţii rupţi. „E pe moarte” gîndi omul şi aprinse o torţă. Elefantul se prăbuşi lent pe o parte, răsufînd bolborosit sînge şi spumă. Lester înaintă prudent, incitat de

aparitia unui miros necunoscut, dulceag şi totuşi iute. Kenda îi oferise fildeş în schimbul Fiarei, dar îl refuzase, bănuind că era vorba numai de un leopard solitar devenit agresiv în urma împuţinării vînatului. Cercetă din ochi elefantul. Un leopard, singur, nu era în stare să facă așa ceva. „Mușcăturile ar putea fi de păianjen, dar sînt prea mari, plăgile seamănă cu cele provocate de brațele cu ventuze ale caracatiței, contuziile sînt localizate bizar, în spatele urechilor”, inventarie uimit, trezindu-și vechea patimă a biologului ratat.

Adulmecă atent: iz persistent, ciudat. Păsări de noapte luîndu-și zborul, șuierul bifurcat al șerpilor... Observă un arbore pe jumătate prăbușit, ale cărui crengi atingeau

împușcături acoperi urletul de moarte al Fiarei.

Nemișcare. Lester încărcă arma. Trăsese trei focuri, dar nu îl percepușe conștient decît pe primul. Pași nesigur, călcînd în picioare bestialitatea spaimei. Sînge împrôscat pe trunchiuri, pe frunzele mari și lucioase... Roti raza lanternei și descoperi un ochi-care-nu-era-tocmai-ochi. Luă de jos un fragment de țesut. „În intimitate, structura e artificială” admise, încă nedeplin convins de dreptunghiurile înlănțuite, sidefil, pe care le vedea. Amintiri:

– Sîntem ai junglei.

– Da, Kenda, îi aparțineți într-un mod alt de straniu încît uneori am impresia că legile care guvernează lumea voastră nici nu sînt de fapt

va fi Dovada. „Răscumpără-mă!” îi ceru aproape orbit de lacrimi de noroi, urmărind cu toate tentaculele voinței sale cărarea piezișă a animalului.

Lester auzi un vuiet continuu, obsedant. Gîfîia, nădușit, el însuși o Fiară.

Pămîntul ferm înainta în mlaștină ca o peninsulă. O dîră de sînge. Grăbit, flămînd de revanșă, apucă hotărît arma. Umbrele junglei, sfîșiate de lumina cejoasă a zorilor. Difuz, peisajul se estompa, abandonînd o singură certitudine: nisipurile mișcătoare. Atunci veni o clipă care i se păru a fi o cîuantă blestemată a stării de perpetuă veghe între viață și moarte: silueta întunecată, lipsită de contur precis a Fiarei-care-ar-fi-trebuit-să-fie-o-Fiară, se răsucea sorbită în adîncul unui alt organism, perfid și indiferent în cruzimea sa învălmășeală destructivă: nisipuri-mișcătoare-care-eră-ceea-ce-ar-fi-trebuit-să-fie-și-nu-altceva.

Lester se simți îmbătrînind-o dată cu închipuirile sale. Abia cînd soarele străpunse acoperișul foșnitor al junglei găsi puterea să se ridice și să pornească spre sat.

Greutatea sacului, devenită în timpul nopții familiară, îl buimăci. „Dar n-am pierdut Dovada!” exclamă în sinea lui. Va conserva bucățile de carne-simbolizînd-carnea și Institutul va accepta, silit de împrejurări, să...

Rămase nemișcat, avertizat de liniștea care domnea în jur. Soarele răsărise de cîteva ore. Satul, cufundat în Tăcere. Oamenii, fiecare în poziția în care fusese surprins de împietrire.

Lester se strecură prudent, cu carabina în poziție de tragere. Întoarse capul. Nimic nu mișca. Kenda, aplecat să bea din oala de lut ars; apa nu se evaporase încă. O femeie alăptînd. Sub vasul metalic în care vrăciul amesteca leacuri, tăciunii mocneau calzi.

Lester atînce cu degetele fruntea lui Kenda, rece ca marmora. Un frig interior care nu avea nimic comun cu neîntîlnirea. Un mecanism funcționează, nu trăiește. Disecat, Kenda i-ar fi arătat lui Lester că energia i se epuizase, sau poate că sursa de energie fusese anihilată și din cauza aceasta... Dar lucrul, înțeles deja, avea totuși gustul absurdului.

Străbătu cu pași egali satul populat cu marionete-cîndva-vii. Coliba vrăciului. Respiră obosit, nedecis, apoi intră și puse la fiert seringă. După un timp, pregăti un preparat. „Ce fel de raport ar putea redacta un tip care în loc de globule roșii ar avea în sînge minuscule dreptunghiuri sidefil, înlănțuite?” gîndi înainte de a privi prin microscop și renunțînd premeditat la formularea aceleiași întrebări vis-a-vis de cei cărora le-ar fi fost destinat raportul-semănînd-foarte-bine-cu-un-raport.

Premiul pentru originalitate, tabăra Bucium (Iasi), 1986.

VICTOR NĂNESCU

Aproape, zace fiara

pămîntul. Urcă, pierzîndu-se în frunzișul compact, după ce în prealabil încropise din torțe și frunze un mic rug, lîngă cadavruul elefantului. Rămase în așteptare, sigur pe intuiția sa. Amintiri: – Braconaj, domnule. E clar! Nu văd de ce mai insiști. Institutul nostru nu poate tolera scandaluri provocate de membrii...

– Interdicția de a vîna a fost oficializată la un an după sesizarea mea în Africa. Trofee care mi-au fost confiscate erau vechi de cîteva luni cînd autoritățile...

– Dovezi! Martori!

– Kenda.

– Să fim serioși. Un negru! Te rog să părăsești imediat Institutul. Bună ziua, domnule.

Sesiză ușorul balans al ramurilor și sări în ultimul moment, evitînd atacul neașteptat... Se rostogoli la pămînt. Avu vreme să aprindă rugul. Urletul Fiarei căreia prada i-a scăpat izbucni deodată, concentrat.

„O înregistrare” îi trece prin minte, avînd imaginea unui risipiri haotice de difuzoare care repetau ca un ecou răgetul animalelor. Respiră adînc. Sudoarea îi năclăise părul, înfierbîntîndu-i fruntea. Urmărea tremurul aproape imperceptibil al coroanei arborelui care îi servise ca refugiu; pentru o fracțiune de secundă zări ceva alunecînd la adăpostul ierburilor. Liniștea, ca o prevestire... Înălță carabina. Șansa: în tufișuri, sclipirea umedă a unor ochi sălbatici. Trase. Tunetul

ale oamenilor, sau ale Pămîntului.

„Gloanțele au fost brizante” își spusese înclăt: Fiara, rănită, fuge înspre mlaștină, sfîșindu-i amintirile și ademenindu-i speranța. „Aș fi avut nevoie de un tun” zîmbi amar, în gînd.

Pădurea îl lăsă să treacă. Încolăcite, lianele atîrnau ca niște șerpi ghiftuiți. Palmele îi deveniseră alunecoase, îmbibate parcă de sevă vegetală. Solul, moale: nisip amestecat cu rădăcini veștede și cheaguri de lujere strivite. Dreptunghiuri, sidefil, înlănțuite. Se opri. Culese ca pe niște flori cu nectar otrăvitor, solzi-care-ar-fi-putut-fi-solzi. „Ca și cum s-ar destrutura, pe măsură ce forțele i se epuizează. Un hibrid, o incluziune de viață într-un sistem artificial purtînd masca unei ființe fabuloase!” concluzionă.

Urme... Se aplecă să le cerceteze. Tîpăt jalnic de pasăre lovită. Ascultă încordat. Sîngele îi pulsa neliniștit, ca după o alergare de mai multe mile, asurzindu-l. Aerul îi pătrunse în plămîni o dată cu un excitant olfactiv morbid, un iz de putreziciune menit a căpăta argument de capcană a simțurilor. Lester rînji. Porni mai departe, umplînd sacul pe care îl ducea pe umăr cu măturile trupului Fiarei. Kenda îl păstrase, pe lîngă carabină, cărțile din tinerețe, halatul, un microscop, adăpostite în coliba vrăciului. „Sper că nu s-au spart chiar toate eprubetele” îi transmise în gînd lui Kenda. Va redacta un raport și Fiara

Mack Reynolds

Suflete de vânzare

Ținând seama de dificultatea achiziționării unor rarități, precum o bucată de corn de inorog și trei picături de sînge de fecioară, era deconcertantă apariția spiritului înainte de invocări. De fapt, nici nu apucase să deseneze pentagrama protectoare cînd entitatea se materializă.

Încă neîncercător după atîtea luni de căutare, Norman Wallace își privi vizitatorul. Celălalt era cu totul altfel decît se aștepta tînărul. Amintea cumva de Lincoln, cu fața aproape frumoasă în infinita-i tristețe.

Spiritul arată spre pentagramă. „Superstiție! N-ar servi la nimic dacă aș vrea cu adevărat să-ți fac rău. Sînt însă incapabil de o asemenea agresiune. Omul poate alege, are liber arbitru; noi, cei de pe alte lumi, nu putem decît să-l ajutăm să distrugă sau să creeze; nu putem iniția”.

Norman era tulburat, dar nu atît încît să nu poată vorbi. Arată ingredientele, poțiunile și tămîia strînsă și spuse, aproape indignat: „Încă n-am îndeplinit ritualul”.

Celălalt încuviință și dădu din umeri. „Are vreo importanță? Ai dorit să chemi un spirit. Ei bine, iată-mă. Dorința e mai de preț decît combinarea tuturor aiurelilor astea. Dar să nu pierdem timpul, ce dorești de fapt?”

Norman Wallace respiră adînc și trecu la subiect. Arată apartamentul mizer. „Nu mai pot suporta. Vreau și eu să mă bucur de viață, așa că...”

„Așa că te-ai hotărît să-ți vinzi sufletul pentru ajutor”.

„Da”.

Spiritul rămase o clipă pe gînduri. „Să zicem că îți ofer ajutorul meu pentru patruzeci de ani. Să zicem că îți garantez dragostea, avere, putere, în măsura în care le dorești. La sfîrșitul acestui timp, sufletul tău îmi aparține?”

Norman Wallace ezită, apoi răspunse: „Da”.

Spiritul se ridică. „Foarte bine, învoiala e făcută”.

Celălalt se încruntă. „Nu facem un pact, sau așa ceva? Nu semnez cu sînge?”

Un zîmbet fin apără pe chipul melancolic al spiritului. „Nu este nevoie. Învoiala a fost făcută, nici unul dintre noi n-o va încălca, chiar dacă ar vrea”.

Dispăru.

Și aproape imediat, la ușă ciocăni cineva. Încă uimit, Norman se duse să deschidă.

Era Harriet, care imediat îl îmbrățișă. „Oh, scumpule, scumpule, am fost atît de nedreaptă”.

O îndepărtă și o privi în ochi. „Vrei să spui că te-ai răzgîndit, că te măriți cu mine?”

„Da, iubittle, da. Am crezut că lunile din Florida mă vor face să te uit. Dar n-a fost așa”.

Se încruntă îngrijorat, privind în jur. „Dar Harriet, încă...”

Ea zîmbi. „Mai ții minte ferma lăsată de matusa-mea? În Louisiana...”

Încuviință, neînțelegînd.

„Petrol, iubittle. Destul pentru a începe o nouă viață”.

* * *

Și patruzeci de ani o duseră tot așa. Avere cît de puțină dorea; prestigiu în cel mai mic grad pe care i-l cerea ambiția; și, cel mai important dintre toate, dragoste care se împlinea pe măsură ce treceau anii. Căminul, bogat în copii, respectat și iubit de toți cei ce-l cunoșteau.

Nu că ar fi văzut cumva spiritul, nici măcar o dată în toți acești ani. Privindu-și viața, aproape ar fi putut jura că era opera lui. Fiecare reușită părea a fi nu urmarea un i noroc ieșit din comun, ci împlinirea firească a propriilor eforturi. Uneori încercase să se convingă că înțelegerea făcută era doar o închipuire, că demonul pe care crezuse a-l conjura era rezultatul a prea multor griji, prea multă muncă, prea puțină hrană și odihnă în zilele acelea nenorocite ale tinereții.

Dar în subconștient știa. Știa!

Astfel încît, după ce trecură cei patruzeci de ani, se duse singur în birou, se așeză și începu să aștepte. Harriet se culcase; copiii se aflau la casele lor.

Privind înapoi în timp, se întrebă ce făcuse cu ajutorul promis de demon. Îi făgăduise dragoste, avere și putere atît cît ar fi dorit. Dar, într-un fel sau altul, nu dorise mai mult decît simțise nevoia pentru el și familie. Nu încercase să strîngă comorile unui Midas; nici, din aceeași cauză, nu-și jucase acțiunile la curse sau la bursă. Muncise din greu toți acești patruzeci de ani.

I se făgăduise putere. De ce o folosise atît de puțin? A fost mulțumit să-și asigure o poziție în societate, care să corespundă posibilităților lui reale. Ar fi putut fi președinte sau stăpîn al lumii. De ce n-o făcuse?

Da, dar își luase răsplata în ceea ce privește dragostea. Avusese paharul plin de iubire. În toți acești ani, relația dintre el și Harriet nu pâlise niciodată. Și copiii? Numai faptul că veniseră peste jumătate de țară pentru a fi împreună în acest ultim Crăciun era o dovadă suficientă a dragostei lor.

Și acum, deodată, își dădu seama de motivație. Undeva, sub toate acestea, încercase mereu să evite soarta ce-l aștepta. În subconștient își spusese că dacă va fi moderat, dacă va duce o viață liniștită, dacă se va stăpîni să ceară prea mult, socoteala cu demonul va fi mai ușoară.

Rise amar.

Și brusc, îl cuprinse spaima. Venise timpul socotelii.

Indiferent de ceea ce făcuse cu demonicele puteri ce-i fuseseră încredințate. Indiferent de cît iubise și fusesse iubit. Indiferent de cît de mult se căia acum.

Sufletul lui era al spiritului.

Își încordă mîinile pe brațele scaunului.

Fugii! Ascunde-te! SCAPĂ!

Dar alunecă încet la loc. Nu avea unde să fugă. Nu avea unde să se ascundă. Nu avea cum să scape.

Spiritul se materializă în fața sa.

Norman Wallace își înclină supus capul.

„Te așteptam”.

„Cei patruzeci de ani au trecut”.

„Da, știu”. Deznădejdea înlocuise acum spaima.

„Există vreun motiv pentru care înțelegerea noastră să nu fie satisfăcută? Ești mulțumit de modul cum mi-am ținut cuvîntul dat?”

Bătrînul ezită, apoi încuviință. „Sînt mulțumit”.

„Atunci ești gata să mergem? Ți-ai luat rămas bun de la cei pe care-i iubești, ți-ai făcut pregătirile pe care le-ai socotit necesare?”

„Da. Da, sînt gata”. Vocea i se întărise. „Poate lui Harriet îi va fi greu un timp, dar mai

devreme sau mai tîrziu, toți trebuie să ne privim sfîrșitul, iar doctorul m-a avertizat recent în privința inimii. Harriet spunea întotdeauna că dorea să mă duc eu primul, deoarece nu vroia să rămîn singur după ce am fost atît de apropiați”.

Spiritul se ridică. „Să pornim atunci”.

Norman Wallace se ridică la rîndu-i și șocul nu fu atît de mare pe cît s-ar fi așteptat cînd se văzu sfînd în scaun, cu chipul palid și ochii privind orbi.

„Deci am murit deja?”

„Da”, răspunse spiritul. „Doctorul n-a greșit. Vino”.

Și dintr-o dată erau într-un alt loc, iar Norman Wallace privi în jur, neînțelegînd. „Se pare că în ceea ce te privește am făcut numai presupuneri greșite”.

„Da?” făcu spiritul.

„Da. Cînd ai apărut întîia oară, nu semănai deloc cu imaginea unui demon. Nici în tîrgul cu mine nu te-ai comportat cum ar fi trebuit să te comporți. Și acum, locul ăsta n-are nici unul din atributele iadului”.

Spiritul zîmbi. „Dragul meu Norman, de ce presupun aîția că sîntem mai puțin interesați în suflete decît adversarii noștri? De ce una dintre părți n-ar depune tot atîtea eforturi pentru un suflet ca și cealaltă? Nu sînt un demon, iar acesta nu e iadul”.

Traducere de Cristian LĂZĂRESCU

Mii de șoapte suave și mirosuri dulci țoșneau în mijlocul nopții de primăvară. Aerul călduț se revărsa în plămîni ca un sirop diluat, pămîntul era moale și cleios, iar dintr-un tuș apropiat frunzele de anul ăsta țipau de extaz de sub povara unor chiloțeli viu colorați. A pufnit scîrbt de ațita dulceață și poteca de sub picioarele sale s-a mărit brusc. Nu înțelegea de ce au devenit mai multe cînd știa sigur că era una singură. Fugeau în toate părțile asemenea unor șerpi albi și a încercat să o găsească pe a lui, dar semăneau perfect între ele și s-a scărpinat în cap nehotărît. S-a oprit.

— Stați pe loc! a strigat și chiloțeli din tuș au dispărut brusc.

— Vă prind eu! a șoptit înversunat. S-a aplecat încet și s-a încercat să facă poteca lui, dar un melc l-a depășit în fugă și s-a speriat.

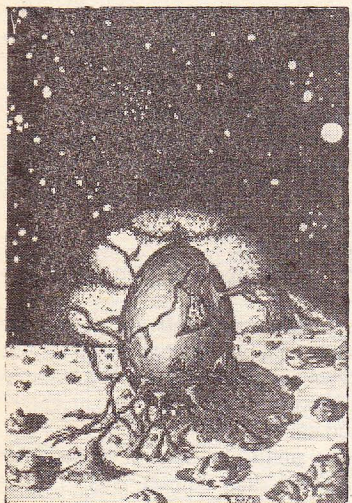
— Boule! a strigat în urma melcului. Puteai să mă lovești!

În următoarea clipă l-a ulțat și a mai încercat de cîteva ori să pună piciorul pe dunga albă de jos, dar ea se ferea sprintenă cînd într-o parte cînd în cealaltă și renunța obosit. Mergea prin iarba crudă, nesigur și împiedicat. Începuse să cînte, șuvoi de sunete sparte în noapte și de undeva, cineva reușea să țipe mai puternic decît el.

— Cine e? a întrebat agresiv, dar tufele de liliac înflorit s-au clătina neștiutoare. A controlat tușișurile cu gesturi grăbite și nervoase, sunetul străin devenise tunet și îl durea capul.

— Nesimțitul e într-un pom! a descoperit țirziu.

A încercat să urce pe trunchiul vechi, dar nu a reușit. Căzuse pe spate gîndac uman cu picioarele agitate caraghios prin aer și atunci a văzut punctul de lumină ce zgîria sălbatic cerul nopții, îl rupea în două, iar întinericul țipa de durere. A țipat și el cu mîinile împreunate peste cap,

pămîntul de sub el s-a rupt în bucăți și forța ață a exploziei l-a aruncat în sus într-un vârtej de flori și frunze crude, crengi înmugurite și poteci albe și vii. A căzut înapoi cu o bufnitură surdă și năuc a privit groapa de lîngă el.

— A început războiul! a sughițat el speriat și a sărit în picioare. S-a apropiat de groapă: era fierbinte, adîncă și

neagră. Mirosea ciudat.

Nu vedea bine și, sigur, nu era vina lui, dar ceva se mișca printre bolovani, ascuns de negrul nopții.

— Care ești acolo? a strigat după un timp în care și-a tot răsucit ochii în toate direcțiile și pe toate părțile, dar necunoscutul a tăcut.

— Al cui ești, Omule? Te știu de undeva? a întrebat binevoitor, dar acel ceva nu vroia să-l răspundă, neam prost! A ridicat din umeri nepăsător și a plecat. Cînd era beat, era un om bun și săritor. Cînd era treaz, era un om, ațit!

Zorii zilei l-au găsit sforînd blind și zîmbitor, pașnic și neștiutor, trîntit de aburii alcoolici în șanțul din fața casei sale de singuratic și numai firele de iarbă și ciupercile din dimineața asta îi deranjau nările nasului prin dansul lor sfîlnic, de fete mari. Îl durea capul și încă mai era amețit după beția din noapte. Noaptea Omului.

S-a ridicat greoi și îl durea tot corpul, ochii priveau fără a înțelege, mîinile au tremurat nesigure, iar picioarele s-au înmuiat sub povara fricii. Din cîmp creștea ceva. Era mare, foarte mare. Semăna cu un ou. A încercat să țipe, dar nu a reușit. Un vecin sărea garduri fără să le atingă, oamenii alergau tăcuți pe lîngă el, fără să-l vadă și nu vroiau să privească înapoi decît atunci cînd erau departe. Nu exista timp. Totul era condensat în gesturi pripite și negîndite. Totul era frică. S-au oprit în fața satului și oamenii se înghesuiau unii în alții, turnă golită de gînduri și deasupra lor plutea rînjind groaza.

Femeile plîngeau bătute, copiii țipau isteric, bărbații priveau tăcuți satul acoperit de umbră și țirziu, vocile au explodat nervoase.

- Să vină amata!
- Să vină pompierii!
- Să vină popal!
- Să vină polițai!
- Să vină învățătorul!
- Să vină primarul!
- Să vină cineva!

Dar nu a venit nimeni. Erau neajutorați și izolați în fața Necunoscutului.

Oamenii nu au plecat. Așteptau. Au prins cîteva focuri, femeile se mișcau tăcute și aplecate printre flăcări, copiii uitaseră balaurul alb și rotund ce acoperise satul și numai cîțiva bărbați priveau orizontul. Doar îl priveau. Nu puteau face nimic. Unul dintre ei preluase conducerea turmei și s-au numărat: lipsea unul.

Nu a plecat nimeni să-l caute. În fața întrebării, au studiat pămîntul cu cea mai mare atenție și și-au ridicat capetele numai cînd acesta a murit. Doar nu erau nebunii! Poate că tipul s-a rătăcit, a adormit sau s-a îmbătut din nou, sau poate că vine mai țirziu, sau poate că nu știe! Poate nu a văzut monstrul. Va veni el și singur. Acum, că stomacurile erau pline, frica se diminuase și priveau dealul alb cu voci multe și puternice. Lucea stîns și multe case erau strîvite. Creștea mereu, va ajunge cît un munte și s-au întrebat ce se întîmplă în interior. Ce

FRICA

era Acolo?

— Auziți? Foșnetel a șoptit

Bărbosul.

— Colcăiel! a crezut Grasul.

— E chiar frumos! s-a mirat Chelul și ceilalți au ris.

— Gural a cerut Șeful. Trebuie să facem ceva. Acum e noapte și cred că avem mai multe șanse. Nu mai putem aștepta, nu credeți?

Cineva avea o pușcă. Îl știau toți. A încercat să-i convingă că pușca nu a existat niciodată sau că s-a defectat, că era jucărie sau că nu are muniție. Nu a reușit. L-au alungat cu șoapte aspre și rugăminți disperate spre Uriașul Alb și Vinătorul a plecat rigid și mecanic, împins înainte de voința celorlalți. A dispărut în ceața nopții și s-a ascuns printre trunchiuri de arbori. A așteptat cîteva ore și apoi a împușcat aerul, ecouri de plumb ce bucurau inimile oamenilor speriați.

S-a întors vesel și drept cu pușca atîrnată neglijent de umăr și zîmbetul minciunii a păcălit pe mulți.

— Cum a fost?

Nu se gîndise. Nu știa ce să le povestească și muțenia sa a declanșat valul de ură. Cîinii l-au lătrat lașitatea, bărbații l-au bătut și femeile au aruncat cu pietre. l-au luat pușca și acum căutau un altul.

— Nebunul! a sugerat o voce.

Au descoperit că mulți ani au fost păcăliți. Nebunul satului era un om normal. S-a prefăcut. A plîns și a strigat, a implorat și a lovit în cine a nimerit, dar nu a vrut să înfrunte Nebunia albă. Se simțea mai bine între oameni. Era o siguranță.

— Atunci, un copil!

Proastă ideea! Femeile au atacat cu fulgere în ochi, cu unghiile vopsite în roșu și țipete isterice. Erau prea multe. În fața furiei feminine bărbații au dispărut în tușișuri și pentru un timp a fost liniște. Acolo și-au îngrijit rănile și zgîrîeturile lungi și adînci din fețele bărboase și au venit cu altă propunere.

— Să meargă o femeie!

Au tăcut cu mîinile adunate peste gură, au plîns, și-au mîngîiat dragăstos bărbații și i-au convins foarte repede că ideea lor a fost un vis. Bărbații n-au putut rezista acestui atac subtil și, oricum, nu puteau renunța la ceea ce aveau. Sacrificiul era prea mare.

Au încercat să doarmă, dar liniștea dispăruse de pe acele locuri.

Șeful:

— Merg eu!

Nu l-a crezut nimeni. Erau obosiți, trupurile funcționau tot mai lent, iar gîndurile amorțite n-au reacționat decît atunci cînd omul a dispărut în noapte. Imediat s-au oferit voluntari pentru postul rămas liber: acela de șef. A fost ales altul, cu idei cuminți și calme, defensive. În sat au răsunat cîteva împușcături, dar erau siguri că nu se va mai întoarce. Îl considerau mort.

Mortul s-a întors cu veșmintele sfîșiate și părul albit, cu ochi rătăciți și absenți, cu sunete nearticulate și ciănănit de dinți. Frica Albă stăpînea oamenii iarăși.

— Avea coame? a întrebat Prostul.

Cineva l-a palmuit. Îl priveau tăcuți și speriați și n-au reușit să-și miște picioarele prinse în capcana groazei. Respirațiile s-au lăsat brusc, șuier de ură și spaimă, iar o voce a șoptit:

— Să mergem!

Au plecat toți. Mergeau aplecați și fără zgomot, oamenii deveniseră fiare și doar umbrele tremurau unduitoare peste trunchiuri de pomi. Bărbații erau în fața cu mîinile pline de pietre colțuroase și crengi noduroase, lungi și groase. Urmau copiii. Călcău pe umelele părinților tăcuți și serioși, cu dinți știrbi și ascuțiți, iar cîntecele de leagăn aveau versuri de luptă. Femeile cărau avutul familiei pe spinări subțiri, cu îngrijorare în lacrimi și blesteme grele pe buzele babelor. S-au răspîndit într-un cerc larg și primele case au fost controlate și arse pînă în temelii. Se apropiau de Victima Albă într-o alergare oarbă și înconștientă. Tot ce putea lovi sau provoca o rană era adunat, stîns în pumni și aplecat înainte. Dușmanul Alb se înălța lăptos și rece, perfect și înalt, în fața lor și ascunși în tușișuri

David FLORIAN

pîndeau. Cineva a aruncat o piatră. Oul tăcea indiferent.

— Să moară! a urlat Omul și au atacat în valuri. Erau mulți, mici și furioși. Cineva a ris: Nebunul. Au lovit în Peretele Alb cu tîmăcoape și furie, cu topoare și ură, cu pumni și lacrimi. Nu se spărgea.

— Dați-mă jos!

S-au oprit uluiți și derutați. Armele au căzut speriate pe pămînt și priveau spre vîrful întunecat și înalt al Oului.

— Dați-mă jos! plîngea vocea.

— Cineva e Acolo, sus! a izbucnit Prostul.

— Cineva este deasupra! a recunoscut Șeful.

— Cineva a ajuns sus! s-a închinat Preotul.

— Cineva stă pe EL! s-a mirat femeia.

Era Bețivul. Ce face Acolo? s-au întrebat.

Oul a crăpat. Peretele Alb s-a fisurat în bucăți drepte și egale, încet și fără zgomot. Au fugit printre case părăsite și doar cîțiva au privit în spate: înaltă, suplă, întunecată, tăcută, puternică, perfectă, Indiferentă și necunoscută creștea o Piramidă. Creștea.

Nu-i va crede nimeni.

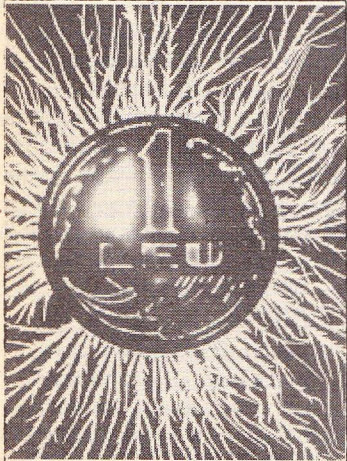
— Înapoi proștilor! striga vocea din vîrf. Nu mă lăsați Aici! inofensiv, nu vedeți? Ați orbit?!

Nu, nu orbiseră. Aici se năștea Perfectul și nu vor reuși niciodată să-l distrugă. Fugeau pentru că pur și simplu nu vroiau să-l vadă. Niciodată! Și nici un alt OM nu va dori să-și amintească de existența LUI. Vor rîde neîncetători, departe, ascunși de distanță și timp în cuiburile calde ale ignoranței și neputinței, ale superficialității. Preferau să viseze. Nu vroiau să-l vadă existînd.

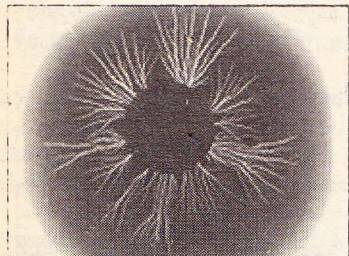
— Dați-mă jos!

Frumusețea descărcărilor electrice

Nu știu dacă textul din ultimul număr al revistei a fost suficient de

inspirat pentru a vă convinge că nu mai puteți trăi fără un electronograf de „familie”. Nici nu am avut în intenție, ci am reacționat știind că mulți dintre dumneavoastră vă lăsați pradă informațiilor spectaculoase și de proveniență dubioasă privind noțiunea de biocîmp, de aură, de „culoare” etc., cînd, poate, mai indicat ar fi să verificați prin propria percepție corectitudinea afirmațiilor. Și aceasta cu atât mai mult într-un domeniu în care disputele dintre cercetători sînt dure și sugerează că lucrurile în acest domeniu nu sînt încă clare, că este aici Ceva de descoperit, de precizat! Și să nu uităm că înțelepciunea populară ne

spune: „cînd doi se ceartă al treilea cîștigă”. Și acest al treilea a-ți putea fi dumneavoastră, cei ce, printr-un studiu personal, a-ți pune capăt disputei precizînd dacă acest aparat și această metodă evidențiază doar interacțiuni clasice sau mai mult decît atât. Atunci, acel Ceva descoperit va fi la fel de clar pentru toată lumea așa cum este astăzi, să zicem, mecanica newtoniană.

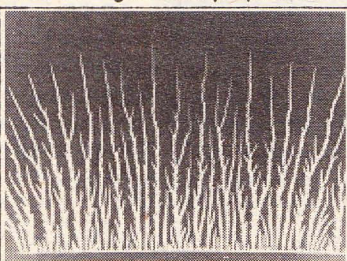
Și pentru a fi convingător, nu rezist ispitei de a continua, nu cu o analiză fractală a imaginilor electronografice, ci doar cu una calitativă, pe marginea rezultatelor imediate pe care le-ați putea obține, după o cheltuielă materială și de timp minimă.

După cum ați remarcat din schema electronică, în numărul trecut al revistei nu este prezentată sursa. Pentru o cît mai sigură protecție la electrocutare, dat fiind

faptul că se va lucra pe întuneric și într-o cameră în general umedă, specifică oricărui laborator foto, cu ciment pe jos etc., am preferat alimentarea întregului montaj, de la 2-3 baterii legate în serie (de 4,5 V – tip plat).

După realizarea corectă a montajului propus sau a oricărei variante echivalente, generată de priceperea și imaginația

dumneavoastră, se poate începe verificarea performanțelor în fotografierea propriu-zisă. Acum este

momentul să aflați la ce este bun 1 leul cîci, plasînd pe placă fotografică o monedă de 1 leu, fixînd polaritatea

(+), cu potențiometrul de reglare al tensiunii într-o poziție de mijloc, cu electrodul în contact cu moneda și bineînțeles cu emoția de rigoare, apăsați butonul „șoc!”. Mare lucru nu veți vedea cu ochii, ci cel mult veți simți cu mîna efectul unui puls de tensiune (mai mult sau mai puțin plăcut – după gust), atunci cînd electrodul nu este izolat corespunzător. Cel ce au mai umblat de voie sau de nevoie printr-un motor de autoturism, cunosc deja senzația de la reglarea aprinderii, atunci cînd în loc să „scînteieze” în bujie, „fenomenul” mai mult sau mai puțin studiat se desfășura la fel de bine și în țesutul bogat înervat al degetelor.

Pe aceeași placă fotografică se pot face mai multe expuneri, avîndu-se grijă ca imaginile să nu se suprapună. În polaritate negativă (-), foto 2, imaginea va fi structural diferită, locul ramificațiilor numeroase (foto 1) fiind înlocuit cu acel „penaj”. În spațiul dintre monedă și placă au loc, de asemenea, descărcări ce conturează relieful de suprafață, evidențiind fisuri, defecte, metoda de investigație electronografică concurînd în anumite condiții cu cele de defectoscopie nedistructivă de suprafață.

Să continuăm investigațiile în polaritate pozitivă. De remarcat că putem evidenția două zone structural diferite și care pot aduce informații specifice:

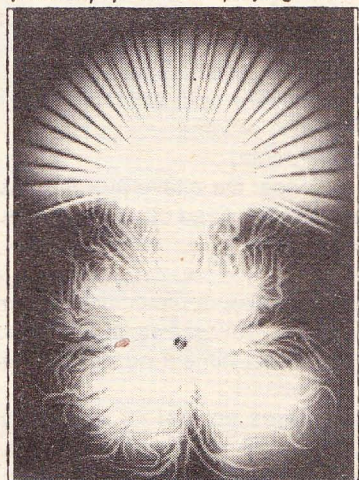
– una din spațiul proximal obiectului, ce se extinde în afara corpu-

lui de probă formînd o „aură” (nu am folosit cuvîntul în sensul biofizic sau

paranormal, ci pentru a defini o structură ce se formează în jurul unui obiect ca rezultat al interacțiunii acestuia cu mediul, sub un puls de energie);

– și alta sub obiect, în acea peliculă subțire de aer ce rămîne între corpul de probă și placa fotografică.

Urmărind structura „aurei” remarcăm că ea este dependentă de forma geometrică a conturului corpului de probă (foto 3 și 4) și are acel aspect tipic de „pom” cu mai multe sau mai puține ramificații. Cel puțin imaginea din figura 3 îmi generează o serie de asociații filosofice ce nu au însă nimic comun cu descrierea unor fenomene fizice care conduc la materializarea imaginii studiate: la linia de „start” se află mulți „concuranți” uniform (?) repartizați și care speră să ajungă „dincolo”. La un semn, începe cursa. E aprigă și cei mai mulți renunță, sufocați de vigoarea unora din jur. Unii sînt „solitari” care, fără perturbări și fără deviații ajung dinco-

lo. Adevărate „referențiale” ce „despart” zonele „normale”. Cei mai numeroși sînt „pufoși” care își extind influența în jur, ocupînd cît mai mult „spațiu”, printr-un adevărat proces de ramificare. Se respectă reguli stricte! Nimeni nu are voie să „taie” traiectoria vecinului, iar spațiul trebuie judicios folosit. Ce poveste se ascunde în spatele acestei structuri în gradient electric!

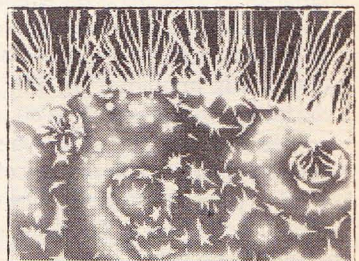
Dacă zona de „start” are altă formă, circulară (foto 4) sau oarecare, atunci se vor schimba cîteva lucruri în povestea noastră dar, în mare, legea rămîne aceeași.

Inversînd polaritatea și mărind diferența de potențial peste o au-

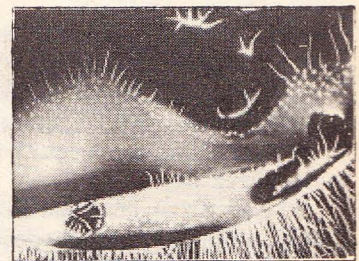
mită valoare critică, determinată experimental, se obține o adevărată explozie de frumusețe (foto 5) și de întrebări: ce reprezintă acest penaj, are el distribuție spațială sau doar plană? Ce legături ascunse se află între conceptele de cîmp morfogenetic, formele unor palmieri și această imagine?

Florin MUNTEANU

Iar dacă începem investigația zonei dintre corpul de probă și placa fotografică și dispunem de un aparat

de mîrit foto de bună calitate, atunci efortul va fi răsplătit din plin. Un nou caleidoscop de forme ce încîntă privirea va prinde viață încercîndu-ne perspicacitatea, spiritul de observație și calitatea cunoștințelor dobîndite pînă la acel moment (foto 6). Mastodonți coboriți direct, din epoci apuse (foto 7) sau poate asemănări cu firele de păr de pe capul furnicii, totul este posibil și depînd de imaginația fiecăruia. Dar de aici și pînă la a spune că aceasta este „aură” energetică sau bioenergetică, cu semnificația lucrului misterios ce se îninuează de cele mai multe ori, ca „argumente științifice” ale unor „cunoscători” ce se doresc șefi de școală, este o cale lungă. Identificarea unei semiotici, a unei gramatici și a unei semantici proprii structurilor în gradient electric, sau în general al structurii în gradient, este minimul necesar pentru a pătrunde într-un mod rațional, în alt compartiment al Cunoașterii. Despre acestea v-ar putea vorbi mult doamna dr. Cornelia Guja, pe care o con-

sider modelul unui om de știință, din acest domeniu nou și spectaculos, care s-a pregătit o viață studiînd fizica și biologia, pentru a lăsa urmașilor ceva ce să rămînă.

Bibliografie

(1) Cornelia Guja, Gabriela Toma – Studiu comparativ „Viu – neviu” prin testul electronografic. Vol. 15 Ed. Academiei Române.

Insolitul de lîngă noi

13

Patriarhul Olihian Rexus VI trecu pe sub bolta impunătoare a intrării Bisericii Parlamentului bocănind din toiagul masiv. Soldații din gardă îl salutară militărește, respectuos, cu ochii ațintiți în gol, zornăindu-și în izbitura călcâielor pintenii cizmelor. Își scufundă privirile în mozaicul pardoselii, în scenele ce înfățișau impunătoarele încheștări dintre oamenii sfinți și ființele fabuloase. Cândva, aceste imagini îl impresionaseră și pe el ca pe mulți alții, găsindu-și în ele resursele răbdării. Acum totul îi apărea uzat, ca într-un clișeu învechit. Când ajungi să înțelegi cât de naivi și de creduli sînt oamenii și totuși cât de periculoși în credința lor, ai sentimentului sfîrșelii, al inutilității totale.

Își îndreptă pașii spre cabina ascensorului a cărui ușă culisă în lături la apropierea sa. Putu să-și permită un zîmbet în amintirea vremurilor în care, fiind un simplu catihet însărcinat cu cîte o misiune de curier, fugea în sus pe scările spiralate, călcînd neglijent în goana sa traversele imaculate de pe trepte. De cele mai multe ori ajungea sus îmbujorat de efort, mînat de simțul datoriei, dornic să-și îndeplinească sarcinile cu eficacitate și să se evidențieze.

Ascensorul se opri și, cu un clinchet înfundat, ușa se deschise. Același peisaj neschimbat, aceiași douăzeci de pași pe culoarul principal pînă la intrarea cabinetului său. Bocăniturile toiagului stîrneau ecouri vagi, amortizate de decorurile reliefate de pe pereți.

Puse degetul în fanta dispozitivului de recunoaștere și ușa cabinetului culisă de-o parte, lăsînd liberă intrarea camerei de lucru. Secretarul său, Melertier, era punctual ca întotdeauna. Cu o închinare slugarnică a capului, Melertier își salută superiorul și aștepta împietrit, cu privirea pironită în jos, pînă cînd acesta se relaxă în fotoliul încăpător de piele. Olihian Rexus căută privirile cancelarului său, în timp ce Melertier se străduia să le evite, foindu-se neliniștit.

– Melertier!

– Sfințenia Voastră...

– Rebelii, nu-i așa? Iarăși avem necazuri cu nenorociții de rebeli. Dacă ar fi să mă iau după rapoartele tale, aceeași grupare a fost distrusă de cel puțin șapte ori și de fiecare dată acești revoltați găsesc mijloacele de a se pune din nou pe picioare.

– S-au luat toate măsurile necesare pentru...

– Ajunge! Îți mai ofer o singură șansă. De cîteva luni nu aud decît despre greșeli și eșecuri. M-am săturat. Cred că ar fi cazul să mă gîndesc la o eventuală înlocuire.

– Cum dorește Sfinția Voastră...

– Ar trebui să te concentrezi mai mult asupra proiectului pentru convingerea credincioșilor. Vreau să se realizeze în direct acea experiență sfîntă. Și dacă reușește, atunci nimeni nu ne va mai putea contesta autoritatea.

– M-am îngrijit personal de selectarea echipei de specialiști care vor veghea asupra siguranței proiectului. Totul este pregătit. Așteptăm numai confirmarea Sfințeniei Voastre în ședința de astăzi a Parlamentului. Vă asigurăm că nu va exista nici o opoziție. Votarea unanimă a proiectului va înlesni demararea acestuia în numai cîteva ore.

– Te-am subapreciat, Melertier. Acum du-te și deschide ședința Parlamentului. Voi transmite decizia mea prefericitei adunări.

– Sfințenia Voastră...

– Domnul fie cu tine, Melertier.

Olihian Rexus făcu semnul crucii în aer și așteptă pînă ce secretarul său dispăru, retrăgîndu-se cu spatele în dosul ușii cabinetului care se închise la loc. Patriarhul se aplecă asupra raportului de pe birou și confruntă cu răbdare datele furnizate de secretar cu cele de pe computer. Închise ochii și se lăsă pe spate fericit. În curînd se va naște copilul ideal al bisericii, copilul sfînt, viitorul simbol al credinței pure.

Murmurul monoton ce domnea în sala Parlamentului fu întrerupt brusc de apariția chipului patriarhului pe ecranul tridimensional ce acoperea întreg peretele din față. Toate chipurile își concentrară atenția asupra figurii încruntate.

– Dumnezeu și pacea cu voi, frații mei! Astăzi, aici, împreună vom hotărî destinul poporului nostru. Fratele Melertier v-a vorbit despre proiectul la a cărei realizare vom contribui cu toții întru slava Stăpînului nostru. Vom realiza în laboratoarele noastre copilul sfînt, copilul ce nu va cunoaște păcatul. Cînd ne-a izgonit din rai, Stăpînul ne-a osîndit să ne naștem în păcat, în păcat să venim pe lume și în păcat să trăim. Cum am putea atinge liniștea dumnezeiască dacă sîntem făcuți din păcat? Domnul și-a ridicat privirile de deasupra omului și l-a condamnat la beznă. Noi vom crea pe Homo Sanctia, omul care va putea lua legătura cu Dumnezeu fără a se teme de păcat. Păcatul va fi învins. Într-o încăpere perfect izolată, curățată cu apa sfîntă, un grup de savanți vor crea un copil artificial, copil ce nu va cunoaște păcatul creării trupesti. Copilul născut fără durerile facerii, copilul nenăscut din femeie și izolat de lumea păcatului va fi Homo Sanctis. Eu, Olihian Rexus VI, patriarh suprem al Bisericii Unite, vă deschid vouă, acum, calea spre Dumnezeu și iertare. Să primim cu toții! Dumnezeu să ne ajute! Amin!

ADEVĂRATUL STĂPÎN

Explozii repetate, reacții în lanț. Celulă se leagă de celulă, țesuturi se grupează, organe se separă, se întregesc organismul. Viața. Inima embrionului sfînt pulsează pentru prima oară aruncînd în vârtejul venelor și capilarelor sînge pur. Ochii sînt încă închiși, plămîinii tresaltă încet, dar Homo Sanctis trăiește.

În prima zi am simțit odihna. O tăcere deplină, o liniște atotstăpîitoare. Apoi am simțit oamenii. O mulțime imensă de oameni. Și totul a lunecat într-un vârtej neîntrerupt. Am învățat să simt binele și răul, oamenii buni și oamenii răi.

În a doua zi am simțit animalele din jurul omului, animalele din păduri și cîmpii. Erau multe, foarte multe. Și mi-a plăcut să le simt energia, puterea lor cu care m-am hrănit pentru prima oară fără să simt împotrivire. După aceea, am știut să prețuiesc fiecare om în parte, să-l deosebesc de ceilalți, să știu să-l folosesc și să-l exploatez.

În a treia zi am avut o senzație de scufundare. Am pătruns într-un loc mai deosebit. Am putut simți peștii cei mari, am descoperit apoi tîrîtoarele și ființele din pămînt și mai tîrziu am găsit zburătoarele. Și toate mi s-au supus și le-am înlănțuit secîndu-le puterea.

În cea de-a patra zi am reușit să convertesc energia luminoasă. Cele două surse de departe mă ajutau să prind puteri. Una emitea direct și una reflecta lumina primită.

În a cincea zi am realizat apropierea unei alte energii. Viața vegetală. Aproape la fel de puternică, dar mai puțin rezistentă.

În a șasea zi m-am strecurat în intimitatea materiei anorganice. Am descoperit puterea apei și suflul pămîntului. Am înglobat planeta.

În a șaptea zi am pășit în bezna spațiului. Abis pretutindeni. Dar un abis mustind de energie. Și mi-am lăsat întreaga ființă să soarbă cu nesaț puterea. Eram Dumnezeu.

Am simțit sufocarea care m-a cuprins ca o gheară ucigașă. Nu puteam efectiv să-mi mișc forța de percepție. Și o voce tunătoare a vibrat în toată ființa mea: cu cine credeai că te joci, Satană?

Ciprian CÎMPEANU

Vînătorul

Circumile erau ticsite, fumul și gălăgia răzbăteau pînă în stradă prin ferestrele întredeschise și doar din cînd în cînd cite un chefliu ieșea împleticit mormăind în barbă cuvinte de neînțeles. Majoritatea erau șomeri care cu cîteva ore înainte își ridicaseră ajutoarele de șomaj: sume mizerabile, cu care abia își puteau plăti cîteva prînzuri ieftine și o sticlă de alcool tulbure.

Bărbatul în negru trecea pe celălalt trotuar ori de cîte ori ajungea în dreptul unei locande. Foamea îi dădea ghes să intre, dar, scrișnind din dinți și strîngînd monedele în palmă, mergea fără să ezite o clipă în fața ușilor deschise.

Se opri, în sfîrșit în fața unei clădiri vechi, coșcovite de ploaie și soare. Coborî în subsolul întunecat pe treptele tocite ale unei scări în spirală, ținîndu-se cu grijă de o balustradă din lemn scorojit.

Împinse cu piciorul ușa dughenei și rămase cîteva clipe în prag, așteptînd să tacă clopoțelul aflat deasupra. Înăuntru plutea un aer închis, cu miros de salpetru, metal încins și lucruri vechi. Vînătorul, un bătrînel sfrijit cu barba de evreu, nici măcar nu-l privi, urmărind în continuare rîndurile unui ziar mototolit.

– Ce vrei? mormăi el din spatele tejghelei din plastic murdar.

– O armă! răspunse bărbatul în negru, rotindu-și privirea peste pereții peste care atîrna o adevărată panoplie.

– Cu alice pentru vînat mic sau cu gloanțe pentru vînat mare? întrebă bătrînul și tot el răspunse: Nu văd la ce ți-ar folosi pentru că vînat nu mai există! și bătrînul îl învrednici cu o privire ștearsă peste ochelarii cu ramă de sîrmă.

Bărbatul se apropie și înșiră pe tăblia murdară monedele ce le ținea în palmă.

– Vreau o armă! spuse el din nou răspicat.

Bătrînul îi răspunse cu voce scăzută:

– Am o carabină cu amortizor și lunetă, toate tipurile de revolve... plastic exploziv. Bărbatul tăcea privindu-l încruntat.

– Am și un tun! rînji vînătorul.

– Vreau ceva tăcut și sigur!

– Un laser? Dar costă cam mult pentru punga ta.

Bărbatul îl privi disprețuitor și-i arătă o armă ascunsă într-un colț întunecos.

– Aceea!

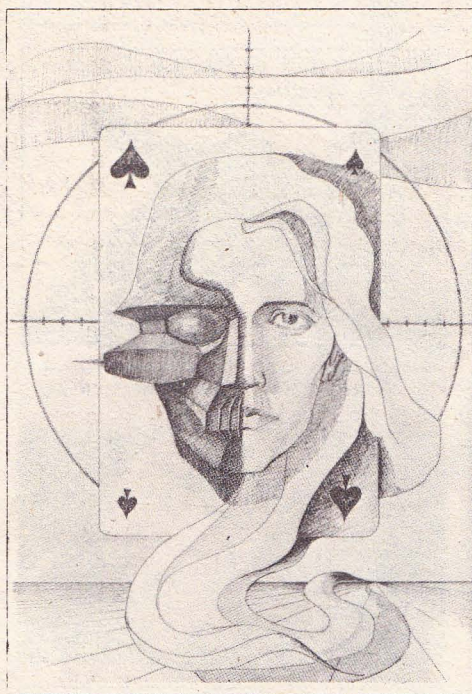
Bătrînul își miji ochii pentru a vedea mai bine.

– O armă strașnică! mormăi el

desprinzînd-o de pe locul ei și ștergînd-o de praf. Cam demodată, dar eficace. O împachetez sau o iei așa?

– Așa, și bărbatul o ascunse sub perdelele negru, ieșind fără să spună nimic.

Se înnoptase. Ridică cu greutate geamul, blocîndu-l pentru a nu se închide la loc. De afară pătrunse miros de fum și benzină. Ascuns în penumbra pereților, bărbatul în negru, supraveghea atent strada îngustă. Lumina intermitentă a unei reclame pîlpîia enervant. Omul în galben întîrzie să apară. „Orcent“, reclama luminoasă, continua să se aprindă și să se stingă deasupra clădirii vecine. Se lipi și

mai mult de peretele rece pentru a nu mai vedea decît strada și ușa pe care avea să apară. „Poate bănuiește ceva?“ se întreba singur. Rînji la această idee pentru că nimeni nu știa ce urmărea el să facă.

În sfîrșit, apărură! Pipiriu, cu umerii lăsați din cauza oboselii, se opri cîteva clipe în stradă pentru a-și aprinde o țigară. Costumul galben străluci cîteva clipe în flacăra chibritului. „Un netrebnic!“ gîndi bărbatul în negru. Îl ochi cu grijă chiar sub bărbie și trase. Săgeata scurtă de oțel tăie aerul șuierînd și i se înfipse în gîtul slab. Strînse în palmă arcul de dur-aluminiu pentru a-i opri vibrația. Bărbatul în galben mai făcu cîteva pași și se opri privind mirat în jur. Ochii i se opriră asupra ferestrei

deschise. Bărbatul în negru se trase într-o parte în timp ce broboane mari de sudoare i se scurgeau pe față. Se auzi o bufnitură seacă, cel în galben se prăbușise fără să spună nimic... Îl privi cîteva clipe cum zace nemișcat, semănînd cu o baltă galbenă... și iar „Orcent“, reclama luminoasă care se aprinse inundînd strada cu lumina ei nesuferită! Armă din nou arbaleta și trase. Un nor de scînteii izbucni, zgomot de cioburi căzute și fum! Apoi întuneric; se terminase definitiv și cu „Orcent“.

Brusc, bărbatul în negru deveni grăbit, cu un gest violent deblocă fereastra, care căzu cu un zgomot infernal. Se năpusti spre ușă și coborî sărind cîte trei-patru trepte deodată. Se opri gîfîind și aruncă arbaleta în buncărul de gunoi. Leși într-o stradă dosnică și intră într-o altă clădire, apoi ieși într-un gang și se pierdu într-un labirint de case vechi și părăsite.

Ploaia artificială udase asfaltul care în lumina primelor raze de soare arunca reflexe cenușii. Bărbatul în negru își terminase cafeaua și împinse ceașca goală, aruncă o monedă pe masă și ieși strîngîndu-și pardesiul pe lîngă corp. Traversă strada, ezită cîteva clipe în fața ușii, intrînd apoi hotărît. Femeia din spatele geamului incasabil vorbea la videofon. Rămase nemișcat, privind cearcănele imense, vineții, ce le avea sub ochii obosiți.

– Ce doriți? se auzi vocea acesteia într-un difuzor invizibil.

– Aveți ceva de lucru pentru mine? întrebă bărbatul apatic.

Femeia îl întrebă suspicioasă:

– De unde știți?

– Ce să știu?

– Că avem de lucru.

Bărbatul tăcu, se întoarse spre ușă și o arătă cu degetul.

– Eu am intrat pe ușa aceea și v-am întrebat dacă aveți de lucru. Mai mult nu știu! Și o privi drept în ochi.

– Mergeți alături pentru formalități! îi spuse femeia arătîndu-i o ușă masivă.

– Mulțumesc! mormăi bărbatul. La dracu' cu ajutorul de șomaj! Și-și strînse pumnii pînă îi intrară unghiile în carne.

Leși după aproximativ douăzeci de minute cu mîinile adînc vîrîte în buzunare. Salopeta galbenă îi venea perfect, cîteva pași mai departe îl aștepta tomberonul de gunoi. Începea prima zi de muncă din viața lui!

Nicolae C. ARITON

VOS

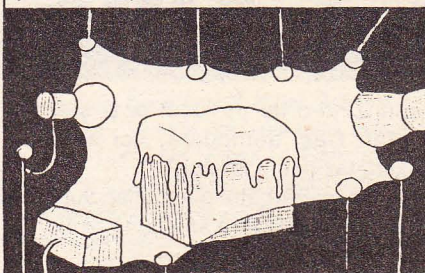
BD VALENTIN IORDACHE

OZERO DOARME PRIMUL SOMN ACASĂ, ÎNTORS DIN UNIVERS

PE MERCUR, STÎRPINDU-Î PE ADOİ,

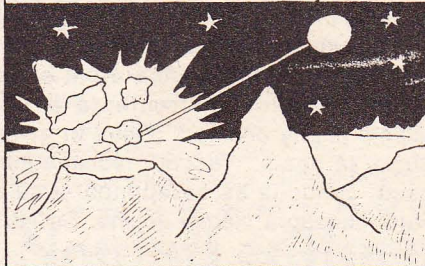
ȘI SE VISEAZĂ DIN NOU LA DATORIE:

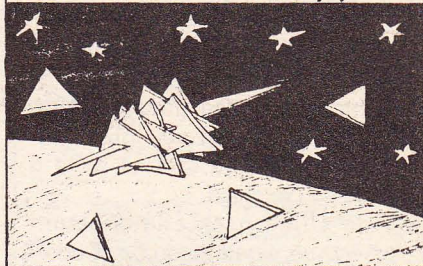
PE NEPTUN, URMĂRINDU-Î PE BETREI,

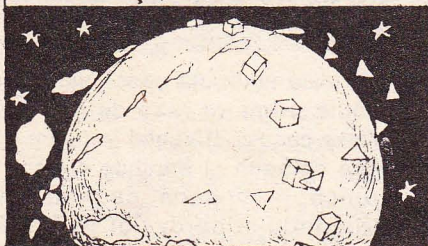
PE MARTE, VÎNÎND VECÎNCI,

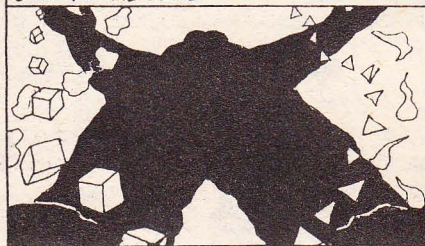
PE VENUS, OMORÎND TESAPȚI,

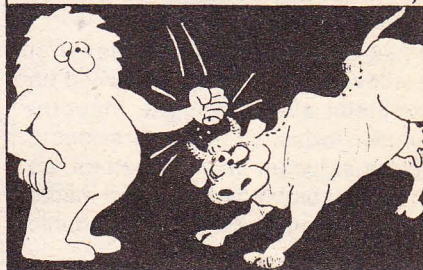
PE TERRA, PLANETĂ DESCHISĂ, MIȘUNAU ȘI UNII ȘI ALȚII, DUȘMANII LUI OZERO

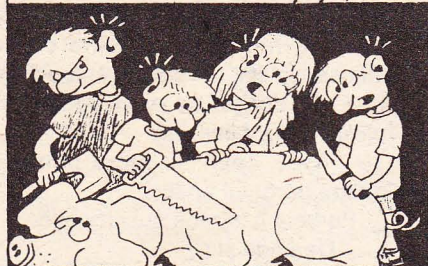
IAR EL, CA DIN GREȘALĂ, ÎI SCHIȚA DEA PE-ASCUNS:

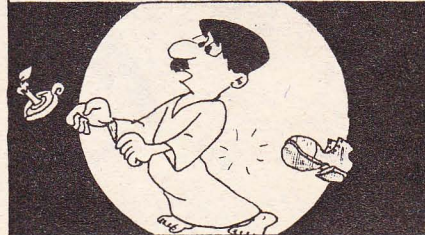
PE BETREII DIN VACILE CU STRECHE,

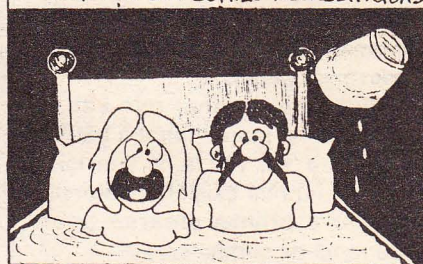
PE ADOİ DIN COPILII RĂSFĂȚAȚI,

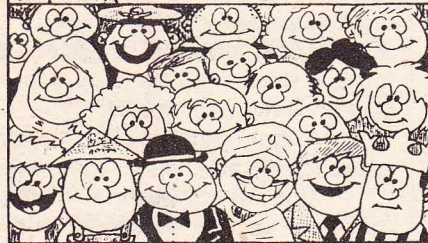
PE VECÎNCI DIN BĂRBAȚII CARE VOIAU SĂ STĂPÎNEASCĂ LUMEA,

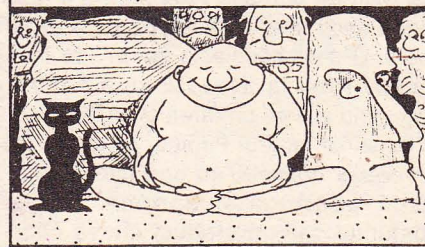
PE TESAPȚII DIN SOȚIILE NECREDENCIOASE

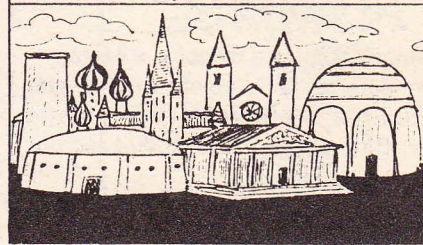
ÎL FLATA ADORAȚIA CREATURILOR BĂSTINASE

CARE L-AU VENERAT, COPÎNDU-Î FORMA MATERIALĂ,

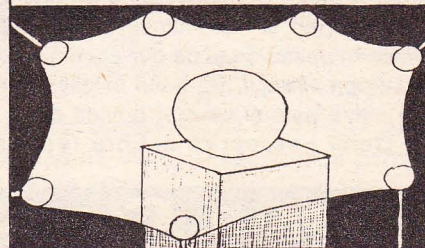
CONSTRUIND LĂCAȘURI ASEMENEA NAVEI SALE.

OH! JERTFELE DE LA AHRAH, DESFRÎUL DIN BANGKOK, ORGIILE DE PE OLIMP, INTRIGILE DE LA VATICAN!

ACUM DOARME FERICIT OZERO, OCROTITORUL TERREI.

SĂ-L TREZESC ?

